ANUL XV. Nr. 13 — 14 NUMĂR OMAGIAL 1 — 31 Iulie 1938

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREŞTI

REDACŢIA: Arhiepiscopia Bucureştilor Secţia culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ
ABONAMENTUL:
Pentru preoţi, diaconi şi instituţii 150 lei pe an; pentru cântăreţi şi paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAŢIA Arhiepiscopia Bucureştilor Secţia economică

O VIAŢĂ IN SERVICIUL EVANGHELIEI ŞI AL NEAMULUI

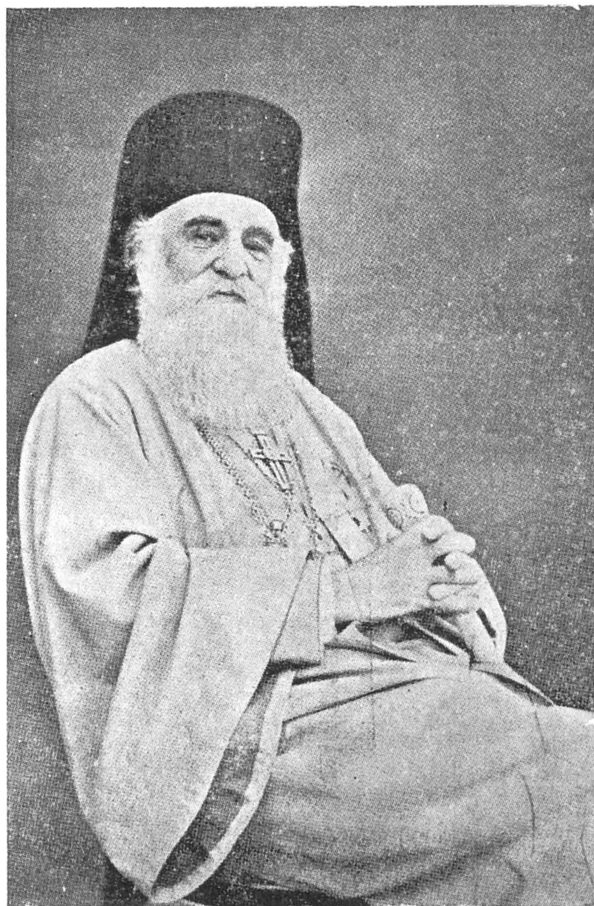
I. P. S. PATRIARH D. D. DR. MIRON CRISTEA IMPLINEŞTE 70 DE ANI

Creştinismul a fost paşnicul biruitor al păgânismului, nu prin porunci şi rânduieli omeneşti, ci prin sublimitatea învăţăturii şi vieţii exemplare pe care o înfăţişa, ca acela ce era de origine supraumană, — deci cu adevărat dumnezeiască.

Propoveduitorii Creştinismului, începând cu Sfinţii Apostoli, formaţi de Mântuitorul Hristos şi întăriţi cu puterea harului Sfântului Duh, aveau îndatorirea de a înfăţişa oamenilor nu numai învăţătura creştină, ci şi exemplul vieţii lor. Şi în adevăr au înfăţişat-o, — viaţa lor însăşi pecetluindu-o cu martiriul, pentru a ne rămâne icoane vii, de trăirea dumnezeieştilor învăţături.

Deaceia Sfântul Apostol Pavel, când scrie lui Tit, pe care avea să-l instituie episcop în Creta, îi spune chiar din capitolul întâi al primei sale epistole: „Episcopul trebuie să fie fără prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, nemânios, neîngâmfat, nebeţiv, nebătăuş, neagonisitor de câştig urît, ci iubitor de streini, iubitor de bine, cuminte, drept, cuvios, înfrânat, ţinându se de cuvântul cel adevărat al învăţăturii, ca să fie în stare şi să îndemne în învăţătura sănătoasă şi să mustre pe cei protivnici". (I Tit. I, 7—10).

O viaţă inspirată de aceste dumnezeieşti sfaturi ale Sfintei Scripturi şi trăită în duhul Ortodoxiei ecumenice ne-au înfăţişat-o mulţi din ierarhii Bisericii noastre strămoşeşti. Intre aceştia ne place să ve-

I. P. S. Patriarh Miron la vârsta de 70 de ani în continuă lucrare pentru Biserică şi Neam

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

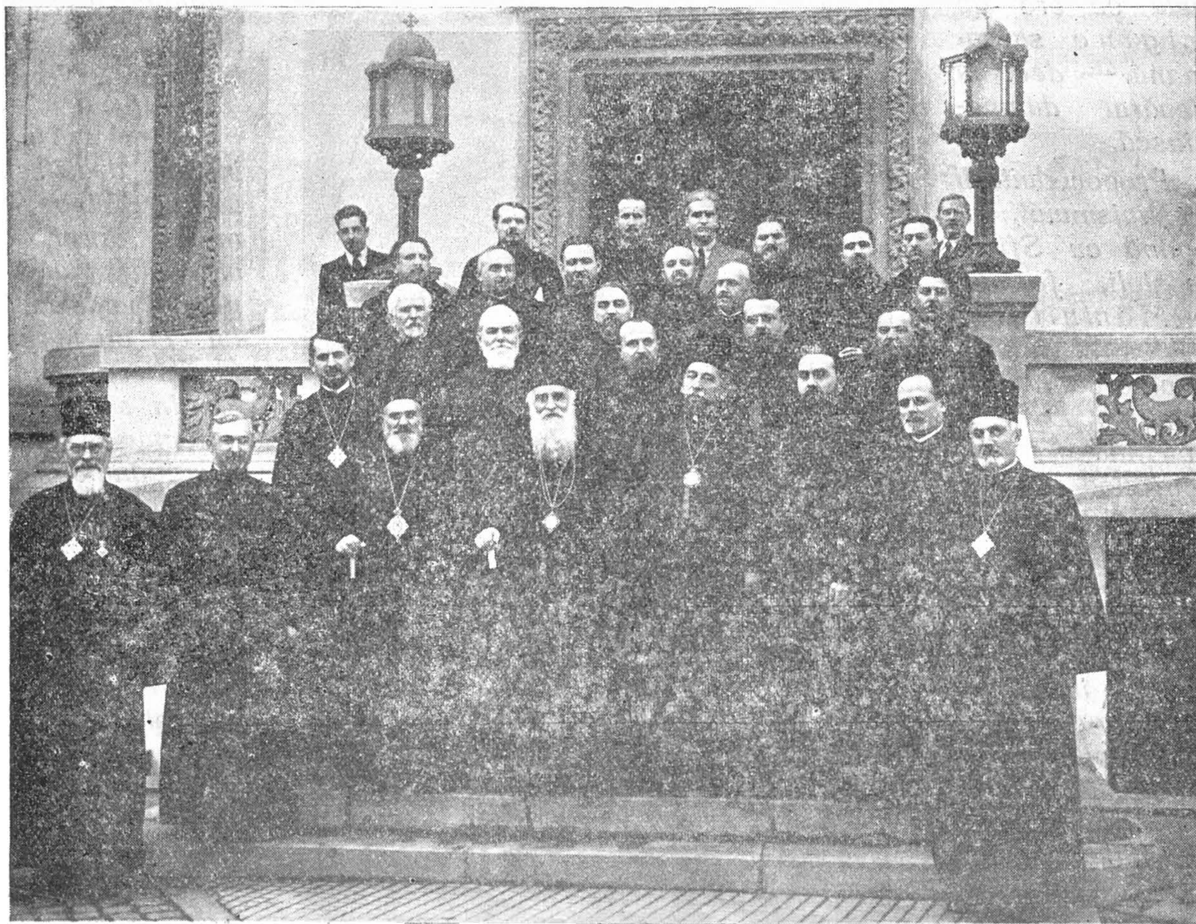
dem strălucind viața supremului ierarh de astăzi al Bisericii noastre ortodoxe române, I. P. S. dr. Miron Cristea, Patriarhul României, Mitropolit și Arhiepiscop al Bucureștilor.

Viața de șaptezeci de ani, pe care cu ajutorul lui Dumnezeu și cu multă cinstire din partea Bisericii și a Neamului îi împlinește acum, — de ziua Sf. Prooroc Ilie, — este una din cărțile cu cele mai frumoase pagini vii trăite, pe care Prea Inaltul Ierarh o oferă ca ghid de pastorație preoțimii noastre ortodoxe române.

Dacă un filosof ca J. J. Rousseau spunea din experiența trăită de oameni în genere, că „viața prin ea însăși nu valorează nimic, ci valoarea ei constă în modul cum este întrebuințată" viața I. P. S. Patriarh Miron Cristea, — în serviciul Bisericii și al Neamului, — ne impune profundă admirație și aleasă recunoștință.

Cercetând cu atențiune documentele biografice, ne simțim înălțați sufletește urmărindu-le, pentru a vedea că cele două linii mari pe care s'a țesut băteala clipelor vieții zilnice, au fost Biserica și Neamul. Cum spunea Sf. Apostol Pavel: „pe una să o faci și pe cealaltă să n'o lași", asemenea Inaltul nostru Ierarh și-a tors firul vieții, pe această binecuvântată urzeală a celor două fire: Ortodoxismul și Naționalismul.

Din anii studenției, când tânărul Ilie Cristea activa în societatea „Petru Maior" (1891) și rostea cuvântări însuflețite la congresele studențimii universitare române, cum a fost cel dela Constanța din anul 1894 și până astăzi, când I. P. S. Patriarh Miron Cristea este Șef al guvernului României Mari, în einstea de Prim Ministru, la care l-a chemat Suveranul țării, — Majestatea Sa Regele Carol II, — viața sa a fost un sbucium cu roade binecuvântate.

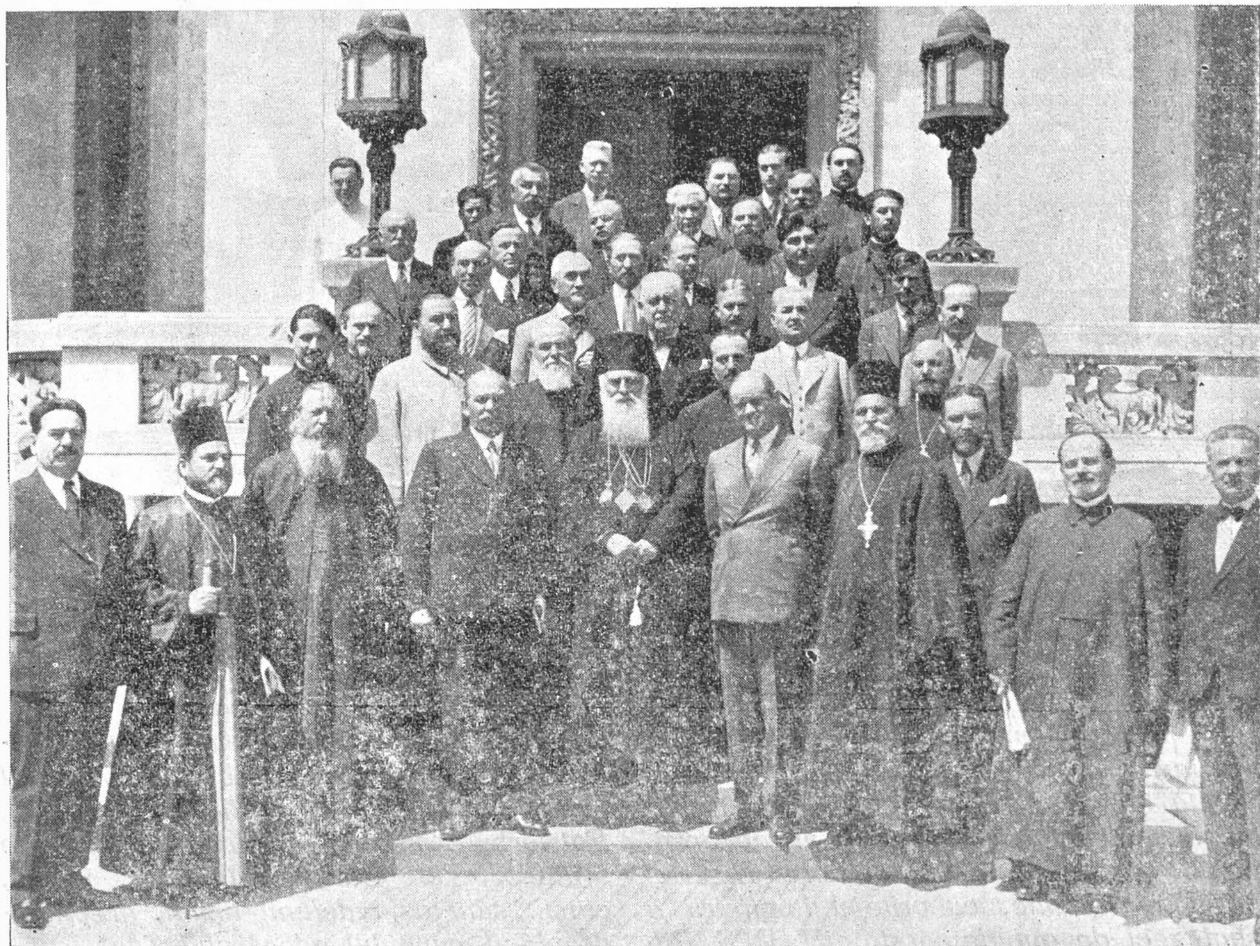
I. P. S. Patriarh Miron, înconjurat de Consilierii eparhiei și P. C. Protoierei, după conferința administrativă bisericească de la palatul Sf. Patriarhii.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Istoria vieţii româneşti din Ardeal înainte de marea unire şi mai apoi din România Mare după întregire, nu se poate despărţi de rolul preponderent, pe care marele Ierarh l-a avut. Mărturie vie ne este rolul important pe care-l îndeplineşte astăzi la cârma Neamului.

Deaceia viaţa de şaptezeci de ani a I. P. S. Patriarh Miron Cristea, prezintă o importanţă pilduitoare pentru toţi fiii Neamului. Se confirmă adevărul spus de scriitorul francez Victor Hugo: „Trăesc cu adevărat cei cari luptă, cei cari au sufletul şi cugetul pătruns adânc de un scop hotărît; cei cari, destinaţi de sus, urcă culmea râpoasă, cei cari merg gânditori, îndrăgostiţi de un scop sublim, având neîncetat în mintea ochilor, zi şi noapte, sau o sfântă muncă, sau o sfântă iubire".

Viaţa I. P. S. Patriarh Miron este o împletire fericită de muncă neobosită şi de iubire nebiruită, pentru înaltele idealuri creştine şi naţionale. Actul dela Alba Iulia din 1918, unificarea bisericească, ridicarea Bisericii noastre la rangul de Patriarhie, prestigiul şi progresul organizaţiilor noastre bisericeşti de azi, întemeierea atâtor aşezăminte filantropice, chemarea la toate aşezămintele de caritate şi cultură românească, conducerea sufletească a poporului român în cele mai grele clipe, ca Patriarh şi Sfetnic al tronului Ţării, sunt etape fireşti ale unei munci şi ale unei iubiri pentru Biserică şi Neam.

I. P. S. Patriarh Miron, înconjurat de membrii adunării eparhiale, clerici şi mireni, la reşedinţa eparhială în anul 1936.

O oştire este fericită când are un bun comandant pe câmpul de luptă. Laurii victoriei se îndreaptă în primul rând către marele ei comandant. Asemenea şi oştirea apostolilor creştini ai neamului nos-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

tru, s'a simţit fericită având un asemenea Ierarh la cârma corăbiei Bisericii noastre. Prosperitatea Bisericii ne îndreaptă privirile cu recunoştinţă, în primul rând

I. P. S. Patriarh Miron, Preşedintele Consiliului Central al Sf. Patriarhii, înconjurat de P. C. Consilieri culturali din ţară, după o conferinţă culturală.

către păstorul suprem al Bisericii, I. P. S. Patriarh Miron Cristea.

Iată de ce preoţimea ortodoxă a Arhiepiscopiei Bucureştilor, alături de preoţimea întregii noastre noastre Biserici ortodoxe române, cu prilejul împlinirii a şaptezeci de ani de vârstă ai I. P. S. Patriarh Miron Cristea, ridică rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu că i-a trimis un vrednic arhipăstor, rugându-se să-i dea încă mulţi ani, pentru aceiaşi rodnică şi binecuvântată lucrare în serviciul Bisericii şi al Neamului.

Iar de ziua Sf. Prooroc Ilie, în sfintele altare se înalţă aceleaşi cuvinte de rugăciune: „Pomeneşte Doamne, pe Inalt Prea Sfinţitul şi Mitropolitul nostru Miron, Patriarhul României, pe care îl dărueşte sfintelor Tale Biserici: în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelung înzilit, drept îndreptând cuvântul adevărului Tău".

Intru mulţi ani, Stăpâne!

CONSILIER

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

OMAGIEREA I. P. S. PATRIARH MIRON CRISTEA DE CĂTRE CLERUL ORTODOX ROMÂN

RUGĂCIUNI ŞI CUVÂNTĂRI DE OMAGIU PENTRU I. P. S. PATRIARH

— Circulara Sf. Mitropolii adresată protoieriilor eparhiei —

Prea Cucernice Părinte Protoiereu,

In anul acesta şi anume de ziua Sf. Prooroc Ilie (20 Iulie) Inalt Prea Sfinţitul nostru Patriarh Miron Cristea, Mitropolit şi Arhiepiscop al Bucureştilor, împlineşte frumoasa vârstă de şaptezeci ani cu ajutorul lui Dumnezeu. Munca desfăşurată de I. P. S. Sa în serviciul Bisericii din scaunul de Patriarh,

I. P. S. Patriarh înconjurat de oficialităţile Ministerului Educaţiei Naţionale şi d-nele conducătoare ale Societăţii ortodoxe române, cu prilejul sfinţirii capelei externatului ortodox.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

a dus Biserica la un prestigiu deosebit, iar ţara însăşi prin glasul şi voinţa Suveranului, l-a chemat în serviciul Neamului la locul cel mai de cinste, de unde conduce cu înţeleaptă chibzuinţă barca poporului român, înfruntând cu izbândă toate valurile turburi ale atâtor probleme de viaţă ale zilelor de astăzi.

Deci Biserica şi Neamul simt nevoia ca cel ce le conduce pe calea prosperităţii, să se poată bucura şi pe mai departe de harul lui Dumnezeu printr'o viaţă cât mai îndelungată şi aceiaşi rodnică activitate. Deaceia apelăm la toţi fraţii slujitori ai sfintelor noastre altare a înălţa rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu pentru I. P. S. Patriarh Dr. Miron Cristea, — oficiind pentru I. P. S. Sa un Te-Deum după Sf. Liturghie, la sărbătoarea Sf. Prooroc Ilie, iar la sfârşit rostindu-se o predică ocazională în legătură cu meritele şi personalitatea I. P. S. Sale.

Insuşi Sf. Pavel, marele apostol al neamurilor, îndemna prin epistole comunităţile creştine să se roage pentru păstorii lor sufleteşti şi chiar pentru sine, spre a putea izbândi în grelele sale misiuni: *„Vă rog, fraţilor, pentru Domnul nostru Iisus Hristos şi pentru dragostea Domnului, ca împreună cu mine să vă nevoiţi în rugăciuni către Dumnezeu pentru mine“* (Romani XV. 30). In acest duh apostolic au rânduit sfinţii noştri părinţi să ne rugăm pentru fiecare din Ierarhii noştri, la Sf. Liturghie, spre a-L dărui Sfintei noastre Biserici *„în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelung înzilit, drept îndreptând cuvântul adevărului“*.

Prin urmare elanul nostru de recunoştinţă prin rugăciune în toate Sfintele Biserici pentru I. P. S. Patriarh Miron, urmează şi se alătură unei tradiţii apostolice şi soborniceşti

I. P. S. Patriarh Miron, înconjurat de personalul didactic şi educativ al Seminarului monahal de la Sf. Mânăstire Cernica, — împreună cu elevii monahi, în pridvorul Bisericii

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

adâncită în sufletul clerului român ortodox.

Pentru predica ocazională aveţi date informative biografice, ce apar în „Apostolul curier“. De fapt un mare volum omagial cu mai largi priviri pentru meritele şi realizările I. P. S. Sale se pregăteşte pentru tipărire sub supravegherea unei comisiuni, iar sărbătorirea I. P. S. Sale din partea tuturor corporaţiunilor noastre bisericeşti se va face cu un program special în Capitală la toamnă, după încheerea timpului de vacanţă, în care am intrat.

I. P. S. Patriarh Miron, înconjurat de primele serii de absolvenţi ai Seminarului monahal, cari urmează cursurile Facultăţii de Teologie din Bucureşti, — în faţa catedralei Sf. Patriarhii.

Vă îndatorăm deci a comunica acestea tuturor C. Preoţi din acel protopopiat, spre executare în ziua de 20 Iulie.

Cu arhiereşti binecuvântări.

p. ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT,
† IRINEU

Consilier Referent,
Pr. M. BULACU

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Personalitatea I. P. S. Patriarh D. D. Dr. Miron Cristea

ILUSTRATĂ CU CÂTEVA DATE BIOGRAFICE ŞI CUVÂNTĂRI ROSTITE [1].

Inalt Prea Sfinţia Sa Patriarhul României a văzut lumina zilei la 18 Iulie 1868, adică cu 50 ani înainte de prăbuşirea imperiului habsburgic, în frumoasa comună *Topliţa română.*

Pe vremuri, Topliţa era locuită numai de români. Elementele străine de azi, Unguri şi Evrei, s'au aciuat într'ânsa încetul cu încetul, cu sprijinul guvernelor ungureşti şi graţie politicei de

Domniţa Cristea, Mama I. P. S. Patriarh (1842 - 1924).

maghiarizare. Mărginită în susul şi în josul Mureşului de o mulţime de sate româneşti, Topliţa este oarecum centrul unui ţinut românesc şi este legată prin trei şosele cu Moldova, cu Secuimea şi cu mijlocul Ardealului. Situată în apropiere de vechea graniţă a Moldovei, în ramificaţiile masivului păduros pe care îl formează munţii Gurghiului cu Călimanul, Topliţa română, izolată din două părţi de cealaltă lume românească, a simţit mai puţin, în timpul regimului unguresc, palpitaţiunile Românismului. In afară de tinerii cari învăţau carte prin şcolile Blajului şi Braşovului, singure torentele Murăşului şi Oltului, ale căror isvoare sunt în apropiere, au dus sute de ani de-arândul, pe valurile lor furioase, lacrimile atâtor ochi plânşi din cauza nedreptăţilor stăpânitorilor seculari, ca şi isbucnirile şi dorurile sufleteşti ale unei populaţii conştiente că alături, la câţiva kilometri, trăesc liberi fraţii şi vecinii lor Moldoveni, nesupăraţi de înjurăturile, pintenii şi penele îngâmfaţilor gendarmi unguri.

Botezul şi naşul

Noul născut a primit taina botezului la două zile după naştere, deşi părinţii voiau să mai amâne săvârşirea sfintei taine. Comuna *Topliţa* fiind resfirată pe o mare întindere, cu casele presărate din distanţă în distanţă pe dealuri, întocmai ca satele *Scărişoara*, *Albac*, *Neagra etc.*, din ţara Moţilor, pe o rază de 22 km., iar modesta biserică de lemn a satului fiind aşezată şi ea departe de gospodăria familiei, părinţii ţineau să-şi boteze pruncul ceva mai târziu, după ce acesta va fi mai forte şi mama complect restabilită.

Următoarea împrejurare duioasă a grăbit însă săvârşirea botezului cu un ceas mai curând: Intâmplător, în vremea când s'a născut Patriarhul,

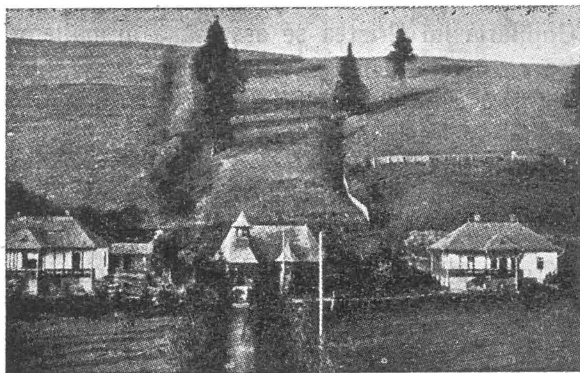
Ţăranul George Cristea, tatăl I. P. S. Patriarh (1832-1924)

se afla în comuna Topliţa, un român „mărginean" dela Săliştea Sibiului, cu numele Ioan Herţa, om chiabur, proprietar de oi, care, în fiecare vară, trecea pe aci, cu numeroasa lui turmă de 10-12.000 capete de oi, la păşunat în munţii Hanganului din Moldova, proprietatea prinţului Dimitrie M. Sturza. Legând prietenie de câţiva ani cu ţăranul George Cristea, „ciobanul" Herţa s'a bu-

1. Extrase din lucrarea „Patriarhul României Dr. Miron Cristea", de Ion Rusu Abrudeanu.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

curat şi el că după trei fete în şir i-a hărăzit Dumnezeu bunului său prieten un băiat şi l-a rugat să-i facă cinstea de a fi el naşul noului

Vedere generală a Sf. Mânăstiri din Topliţa română

născut, cu singura condiţiune ca botezul să se facă cât mai curând, înainte de plecarea sa cu oile la munte, pe care n'o putea amâna decât o zi sau două.

Părinţii au primit cu plăcere propunerea delicată şi creştinească a lui Herţa şi astfel botezul a şi avut loc la 20 Iulie, în ziua de Sf. Ilie, în bisericuţa de lemn a satului. Noul născut a primit numele de Ilie, după numele sfântului din acea zi de sărbătoare. „Ciobanul" Herţa era în culmea fericirii pentru faptul că George şi Domniţa Cristea i-au satisfăcut dorinţa de a le boteza el pruncul. Atât la ducerea la biserică, cât şi la întoarcere, Herţa, suflet bun şi cucernic, a purtat tot timpul în braţe pe acela, pe care mereu le recomanda părinţilor să-l facă popă în Topliţa şi pe care pornia cerească, în marea sa îndurare, l-a hărăzit Mitropolit - primat, apoi Patriarh al României Mari, din Iulie 1927 Inalt Regent, iar în prezent Prim Ministru al Ţării.

Ca toţi oamenii cu suflet bun şi curat, „ciobanul" Ioan Herţa îşi are şi el povestea sa. Cu vremea, Herţa, ca atâţia oieri ardeleni, a trecut cu turma lui de oi în Dobrogea, unde şi-a întemeiat o gospodărie serioasă pe pământul străvechiu al lui Mircea cel Bătrân. După câţiva ani însă de belşug, au venit şi câţiva ani răi — şi ciobanul „mărginean" Herţa a sărăcit. Intr'o bună zi finul său, d-rul Ilie Miron Cristea, care ajunsese Episcop la Caransebeş, se pomeneşte cu naşul la episcopie, unde e primit cu adevărată dragoste creştinească. Fostul proprietar şi oier, ajuns fără oi şi mioriţe, este numit în slujba curţii episcopeşti. Dar după câtva timp, Herţa, cuprins de nostalgia munţilor cu păşune, dispare dela episcopie ca să-şi înceapă vechea meserie. Episcopul Cristea interesându-se de soarta lui, află că trăia ca cioban în Dobrogea, unde a şi murit.

Ajungând Mitropolit primat al României, înaltul ierarh nu-şi uită naşul şi dă ordin organelor bisericeşti din Dobrogea să se intereseze şi să afle cimitirul unde a fost înmormântat Moş Ion Herţa. Şi s'a găsit.

Ca simbol pentru rolul jucat de ciobanii ardeleni în românizarea Dobrogei, osămintele lui Moş Ion Herţea vor fi în curând aşezate spre veşnică odihnă în cimitirul eroilor „Matei Basarab" de lângă Medjidia.

In şcoala primară şi liceu

— „Să înveţi carte Ilie şi să te faci popă!". Acestea erau invariabil cuvintele cu care na-

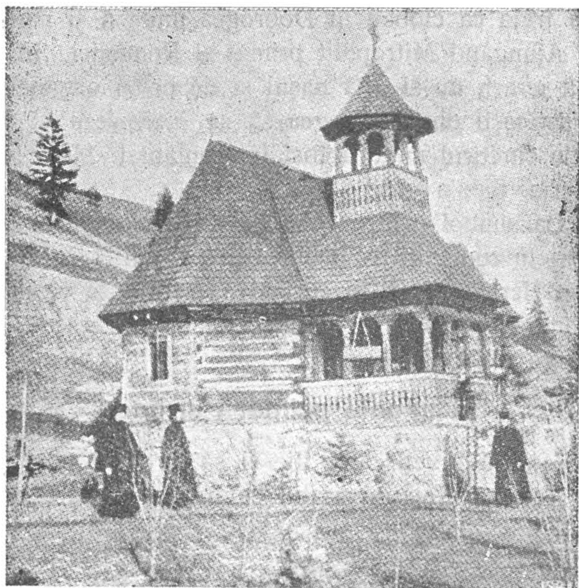

I. P. S. Patriarh Miron, lângă mama I. P. S. Sale, Domniţa Cristea

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

şul Ioan Herţa întâmpina pe finul său Ilie, de câte ori se abătea cu turma sa de oi, în fiecare an, vara, trecând spre munţii Moldovei învecinate. Nu-i spunea niciodată să te faci „domn", cum zic ardelenii, deci avocat, medic sau inginer, cum ar fi dorit de altfel şi mama Domniţa. „Ciobanul" ţinea să-l vază popă. Parcă presimţea ţăranul „mărginean" — cum se numesc ţăranii din jurul Săliştei Sibiului, în adâncul sufletului său de bun creştin şi tot aşa de bun prieten al familiei Cristea, că haina şi cariera preoţească îl vor duce pe finul Ilie până la cea mai înaltă treaptă a ierarhiei bisericeşti.

Sub vraja sfaturilor persistente ale lui Ion

Bisericuţa Mânăstirii Sf. Prooroc Ilie din Topliţa, unde au fost înmormântaţi părinţii I. P. S. Patriarh

Herţa, micul Ilie Cristea, cum împlini 6 ani, fu dat de părinţi la şcoala confesională românească din comună. Dela început, copilul arătă o mare dragoste de carte, ceea ce îndeamnă pe părinţi, după doi ani, să-l ducă la şcoală în străini şi anume la şcoala primară săsească din Bistriţa (Năsăudului), la o depărtare de 150 km. dela Topliţa. Copilăria lui creştea spre viaţă ca sborul unei ciocârlii spre soare. După ce termină clasele primare, trece la gimnaziul săsesc, tot de acolo. Dorul de pribegie svâcnea în el ca vântul mării în pânzele unui însufleţit catarg, îngândurându-i ochii, fluturându-i visurile şi aplecându-i tinereţea spre învăţătură, spre cultură.

Plecat dela vatra părintească, au început deodată şi greutăţile vieţii. Elevul Cristea se nutrea mai mult cu ceea ce i se trimetea de acasă: pâine, slănină, brânză şi puţini *creiţari* de buzunar. De multe ori o bucată de pâine uscată, înmuiată în lapte îi era dejunul prânzul, iar cu gazul pentru lampă cheltuia mai mult decât plătea pentru cameră.

Copilăria lui Cristea se aseamănă în multe privinţe cu copilăria lui T. G. Masaryk, preşedintele Republicei ceho-slovace. Ca şi acesta, a învăţat carte în tovărăşia dificultăţilor de tot felul. Dacă Masaryk, ca elev de liceu, dădea lecţii fără altă remuneraţie decât pâinea la discreţie, Cristea, ca să poată trăi mai bine, făcea şi el la fel, căci dacă pâinea şi slănina i se trimeteau de-acasă regulat în fiecare săptămână, o mâncare mai bună şi mai hrănitoare nu şi-o putea procura decât graţie lecţiilor ce preda unor colegi mai cu dare de mână. De altfel mulţi dintre fruntaşii de azi ai Ardealului au învăţat carte luptându se cu aceleaşi greutăţi şi privaţiuni.

Dela bacalaureat până la licenţa în teologie (1887—1890).

Timp de 4 ani cât a frecventat liceul superior românesc din Năsăud, elevul Ilie Cristea citea şi învăţa cu plăcere ca să stăpânească încetul cu încetul limba literară, dovedind tot mai mult interes şi mai multă dragoste pentru literatura românească, pe care o sorbea cu un nesaţ nespus din autorii români, cari îi cădeau în mână.

La 18 ani, graţie liceului din Năsăud, tânărul Cristea gusta deabinelea mândria de a face parte din neamul românesc, a cărui istorie glorioasă şi literatură începuse s'o cunoască şi s'o simtă. De aci înainte sufletul său era ca o oglindă care strălucia cu atât mai puternic, cu cât era mai mult luminată.

In anul şcolar 1886-97, Cristea, elev în clasa VIII-a liceală, era preşedinte al societăţii literare „*Virtus Romana Rediviva*" a studenţilor. Dragostea de carte şi de literatură îl desemnaseră la această onoare, care, fără îndoială, distingea omul încă depe băncile şcoalei.

Activitatea ca student teolog

După luarea bacalaureatului, Ilie Cristea intră în toamna anului 1887 în seminarul teologic al mitropoliei din Sibiu, unde repede se distinge şi aici ca un element valoros şi de viitor. Odată cu intrarea în seminar, tânărul teolog schimbă costumul ţărănesc, pe care l-a purtat tot timpul în liceu, înlocuind astfel cioarecii de habă (ştofă ţesută din lână ţigae) şi cămaşa cu chiotoare, fără nasturi, cu portul „domnesc" adică burghez.

La 20 ani strălucea printre colegii săi.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Urmărind cu atenţiune presa română din Ardeal, găsim în anul 1889 pe Ilie Cristea cleric în anul III la seminarul teologic din Sibiu, unde deasemenea a fost ales preşedinte al societăţii de lectură „Andrei Şaguna" de pe lângă seminarul de teologie şi pedagogie.

La Facultatea de litere şi filosofie din Budapesta (1891 - 1895)

In luna Octombrie 1891, Ilie Cristea era student al facultăţii de litere şi filosofie dela universitatea din Budapesta, unde fusese trimis de mitropolitul Sibiului Miron Romanul, la stăruinţa lui Ioan Popescu, eminentul profesor de pedagogie dela seminarul andreian din Sibiu. Impins de dorul de a se instrui şi cu sufletul plin de nădejde, Ilie Cristea plecă la Budapesta să-şi complecteze studiile, să-şi îmbogăţească cultura generală, să se călească.

Ilie Cristea, doctor în filologia modernă

Cu asemenea sănătoasă concepţie despre rostul neamului românesc în lume, care constituia pentru el soarele său moral, nu este de mirare că Ilie Cristea poseda încă din timpul când era student universitar la Budapesta, acel optimism creator şi acea vitalitate fără margini care singure sunt suficiente ca să-i poţi ghici rasa. Infierbântat de focul luptei naţionale, el se zoreşte ca să intre în arenă ca om format, adică titrat.

Timp de 4 ani, Ilie Cristea a făcut la Universitatea din Budapesta studii aprofundate din literatura germană, magiară şi română, apoi din psihologie şi pedagogie, precum şi din ştiinţele naturale, pentru care nutrea deasemenea o deosebită atracţie.

Luând în ultimii 2 ani o parte activă, inimoasă şi hotărîtoare în toate luptele naţionale ale tinerimei universitare, care secunda în chip efectiv şi strălucit munca uriaşă desvoltată de membrii comitetului partidului naţional român, Ilie Cristea în primăvara anului 1895 simţea chemarea de a păşi cu un ceas mai curând în arena vieţii publice.

Cuvintele profetice din 1894 ale studentului naţionalist ILIE CRISTEA

La congresul tuturor studenţilor universitari români, ţinut la Constanţa în anul 1894

Fraţilor liberi,

„Luând cuvântul în numele tinerilor români din Ardeal, Banat şi Ungaria propriu zisă, daţi-mi voie să vă mărturisesc, că în inima noastră şi mai ales în sufletul acelora, cari acum au păşit pentru prima dată pe pământul sacru al României libere, — se mişcă şi se izbesc multe, fierbinţi şi vii sentimente.

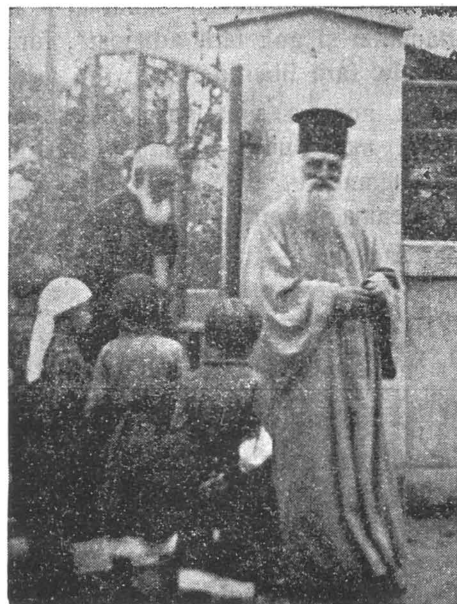
Toate acestea „bat la poarta vieţii" şi cer dela mine să „le dau vestmintele vorbirii" ; dar tocmai de aceea fiind o imposibilitate psihologică, îmi este cu neputinţă să le dau expresiune logică şi sistematizată mai ales acum, când ne aflăm sub impresiunea imediată a celor văzute şi observate aci.

Poate că — fraţilor — mulţi din voi nu veţi înţelege aceasta, fiindu-vă prea cunoscute şi obişnuite manifestaţiunile vieţii acestei ţări.

Altfel stă lucrul cu noi cei de dincolo de Carpaţi !

Pe noi — cari zilnic ne vedem batjocorită limba noastră dulce — ne însufleţeşte până şi o mică şi neînsemnată inscripţiune, fixată pe vagoanele trenului român, pe care l-am văzut la Predeal.

Pentru noi Ardelenii etc. momentele, în cari putem purta liberi şi neconturbaţi la piept această cocardă naţională (toţi purtau cocarda tricoloră la butonieră), sunt cele mai sublime şi mai plăcute ale vieţii noastre, căci acasă la noi chiar autorităţile publice — hrănite din sudoarea noastră, — cu obrăsnicie bruscă ni-o smulg depe piept şi ni-o necinstesc ; şi mult ne doare aceasta, căci aceste culori nu sunt fixate în butoniera

I. P. S. Patriarh între copilaşii din Avrig, cu prilejul unei vizite pastorale

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

noastră numai prin un nasture, ci ele îşi au rădăcini multe şi adânci răsfirate chiar în inimile noastre; *cei ce ni le smulg, cearcă a ne lipsi de întreaga noastră fiinţă românească.*

Astfel persecutaţi fiind în toate acţiunile unei vieţi româneşti, să nu vă miraţi dacă pe noi ne încântă cea mai mică manifestaţiune a unei vieţi libere şi naţionale, căci tocmai aceasta este ţinta spre care năzuim, pentru care suferim cu nepăsare şi cu zâmbetul pe gură, asupririle duşmanilor, cari ne-au hotărît pieirea şi care ne înfundă în întunerecul puşcăriilor.

Mai pre sus de toate însă ne-au pătruns respectul, sfinţenia şi entusismul, cu care voi rostiţi cuvântul *patrie.*

Ştim şi noi că:

„Nimic nu e pe lume
„Ca numele de patrie
„Şi-al libertăţii nume.

Dar fraţilor! A noastră ţară, a noastră patrie — pe care cu avutul şi sângele nostru am susţinut-o şi o susţinem *şi pe care şi azi ca totdeauna cu dragoste nemărginită o iubim* — au prefăcut-o un popor ajuns prin un noroc orb la cârmă — au prefăcut-o stăpânii luaţi din vânt, în o mamă vitregă, care dela noi numai jertfe cere, numai datorinţe ne impune.

Iar la sânul ei strânge numai pe unii din fii săi, şi numai acestora le oferă toate drepturile naţionale şi deplină libertate, pe când pe cei mai legali şi credincioşi fii ai săi — cari nici când n'au adus oşti duşmane în sânul ei — ne lasă afară „flămânzi şi goi, fără adăpost“, fără drepturi naţionale, fără libertate.

Libertatea noastră sunt puşcăriile, în care şi azi zac cei mai iluştri bărbaţi ai neamului românesc şi temniţele, care acum sunt în lucrare numai pe seama noastră.

Cu toate acestea — fraţilor — să nu credeţi a afla în noi reprezentanţii unui popor desnădăjduit şi istovit. Din contră! Mai ales colegii noştri Brânzău, Axente, Dragomir, Ionescu şi alţii, — pe cari avem onoarea a-i cunoaşte mai aproape — vă vor putea *spune, că poporul nostru mai mult ca ori şi când are conştiinţa drepturilor şi naţionalităţii sale şi este ferm decis a jertfi totul — chiar şi viaţa pentru idealul său.* Deviza poporului nostru a devenit „Totul pentru naţiune“. In conducătorii lui şi noi tinerimea, care azi-mâine va trebui să luăm cârma în mână, avem ferma convingere că *trebue* să convingem pe cât timp avem un popor, care aşa iubire arată de cauza şi conducătorii săi cum a manifestat-o poporul nostru cu ocaziunea procesului Memorandului tractat în 7 Mai şi zilele următoare la Cluj — Golgotha neamului românesc.

Vom învinge, căci un popor cu conştiinţă naţională trează este totdeauna invincibil.

Astfel stând lucrul noi nu putem, nu ne este iertat a fi laşi şi fricoşi; dar oameni fiind şi noi, cu puteri mărginite, nu-i mirare că uneori ne obosim în luptă cu un popor, necapabil de a respecta şi la alţii drepturile, pe care numai pentru sine le reclamă.

In asemenea momente avem trebuinţă de recreaţiune, de primenirea puterilor noastre.

Această recreaţiune, vă mărturisesc fraţilor, nicăiri nu ni se poate oferi în măsură atât de mare, ca tocmai în atmosfera liberă a ţării noastre, unde idealurile noastre le vedem deja întrupate şi producând fructele, de care noi cu atâta dor însetăm.

Zilele petrecute în mijlocul vostru şi a cetăţenilor României au fost — pentru sufletul nostru însetat de o viaţă naţională — cele mai sublime şi mai plăcute din toată viaţa noastră.

Spiritul vostru ne-a arătat, cât de frumoasă-i viaţa în libertate. Din instituţiunile voastre liberale am sorbit *duhul unei vieţi naţionale.* Aceasta ne va primeni puterile trupeşti şi sufleteşti şi ne va împintena la continuarea luptei ce ne stă înainte.

Şi cine ne-a oferit acest strălucit prilej de oţelire a puterilor noastre?

Voi, fraţilor! prin invitarea voastră, prin primirea călduroasă, ce ni s'a făcut dela intrarea noastră în această ţară şi ospitalitatea voastră cu adevărat frăţească, de care în tot locul ne împărtăşiţi.

Permiteţe-mi deci să exprim în numele studenţilor de dincolo adânca noastră recunoştinţă, *şi ca răsplată să fac declaraţiunea solemnă, că toţi ne întoarcem acasă cu puteri oţelite, cu deciziunea fermă de a nu ceda, de a nu odihni, până ce nu vom avea şi noi ca voi, fericita poziţiune şi în un singur stindard colorile noastre româneşti.*

Am speranţa, că acest ideal îl vom ajunge în un viitor nu îndepărtat. In dorinţa, că „noi“ vom ajunge a prăznui serbarea izbânzii cauzei noastre, vă mulţumesc din nou de primirea triumfală ce ne-aţi făcut, strigând; *Trăiască România! Trăiască viitorul ei: tinerimea!*“

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

La direcţia „Telegrafului român“

Incă din timpul studiilor sale de liceu şi universitare, Ilie Cristea colabora — cum am arătat — la aproape toate ziarele şi revistele ce apăreau pe-atunci în Ardeal, dar mai ales la *„Telegraful român“*, organul Mitropoliei din Sibiu.

Vasta-i cultură literală şi teologică, ca şi caldele-i sentimente naţionale l-au impus pe ziua de 1 Ianuarie 1898 la direcţia acestui ziar. După cum vom vedea, în tot timpul cât a avut conducerea lui, el i-a ridicat prestigiul prin nota unui naţionalism fierbinte, dar cumpănit şi a convingerii temeinice, cu care ştia să apere interesele Bisericii şi şcoalei româneşti.

Toate articolele sale se disting printr'o deosebită claritate, prin argumente convingătoare şi hotărîtoare şi prin acordarea unei deosebite atenţiuni chestiunilor naţionale, bisericeşti şi culturale, pe care le trata cu o competenţă caracteristică, lăsând să transpire din toate o profundă dragoste de neam. In general, stilul său lămureşte temeiul profund al dragostei sale de neam, de biserică ca şi vederile sale politice.

Intrarea în tagma monahală.

Taina ascensiunii personalităţii actualului Patriarh al României şi Prim Ministru, rezidă în tăria dragostei sale de a munci metodic şi în linişte, fără sgomot, ceea ce l-a şi îndemnat să intre în tagma monahală sau călugărească. Astfel în toamna anului 1897 a fost hirotesit citeţ de către mitropolitul Miron Romanul, cu ocazia sfinţirii bisericii din comuna Drăguş, lângă Făgăraş.

In anul 1900 a fost ridicat la treapta de ipodiacon şi apoi la cea de irodiacon de către mitropolitul Ioan Meţianu, iar în 1901, în ziua de Sf. Maria mică, la cea de arhidiacon.

După ce sinodul eparhial al arhidiecesei Sibiului l-a ales în Aprilie 1902 în însemnatul post de asesor consistorial pe viaţă, arhidiaconul dr. Ilie Cristea a fost tuns călugăr în ziua de Sâmbătă, 23 Iunie 1902, de către arhimandritul Augustin Hamzea, stareţul mânăstirii ortodoxe române Hodoş-Bodrog, de lângă Arad, primind numele de Miron.

Din clipa aceasta asesorul consistorial dr. Ilie Miron Cristea, bărbat la zenitul vieţii, fiind înzestrat cu frumoase însuşiri sufleteşti, cu o superioară cultură, a eşit din legăturile de multe ori ispititoare ale acestei lumi şi a intrat în strânsă şi nedespărţită uniune cu sfânta Biserică, mireasa cinstită a lui Hristos.

Catedrala din Sibiu

Una din clădirile monumentale ale oraşului Sibiu este fără îndoială catedrala Mitropoliei ortodoxe. Sforţări uriaşe au fost necesare din partea Românilor săraciţi şi lipsiţi de ajutorul statului unguresc, până să poată ridica această măreaţă clădire. Am putea spune că fiecare cărămidă dintr'ânsa este obolul sudoarei poporului român. Incă de pe timpul marelui mitropolit Andrei baron de Şaguna s'a lansat un apel călduros — la 1 Decembrie 1857 — cătrte preoţime şi popor pentru strângerea unui fond pe seama construirii catedralei. A trebuit să treacă aproape o jumătate de veac, pentru ca ideia trup să se facă. In vremea aceasta a servit drept catedrală pentru oficierea serviciului divin de către mitropolit şi pentru hirotonisirea feţelor bisericeşti, o bisericuţă mică, scundă, numită odinioară „biserica Grecilor“, zidită la 1750 de către colonia macedo-română, care era alcătuită numai din negustori. Noul mitropolit Meţianu continuă lucrările începute, iar în vara anului 1902, dărîmând vechea biserică, se porneşte zidirea nouei catedrale. A fost o veste îmbucurătoare pentru Români, când s'a auzit că s'a pus însfârşit piatra de temelie la noul templu şi că pe viitor clădire vrednică de aspiraţiile poporului român şi vrednică cu deosebire de cultul strămoşesc se va înălţa în străvechiul oraş ardelean Sibiu, cu credinţa că vecinică şi mai trainică decât granitul să fie tăria legii româneşti.

Munca d-rului Cristea pentru ridicarea Catedralei.

Lucrările au înaintat cu toată hotărîrea. Arhitectul Szalaz a condus operaţiile de zidire, pictorul Şmigelschi a zugrăvit cupola, iar Babic din Bucureşti a dat planurile pentru partea sculpturală. Asupra întregei munci au veghiat ochii pătrunzători ai lui Partenie Cosma şi ai căpitanului P. Lucuţa, un merituos funcţionar al consistoriului, apoi ai d-lui asesor consistorial Nicolae Ivan, un ager şi activ preot superior dela Mitropolie, mai târziu episcop al Clujului, şi în sfârşit mâna dreaptă la toate a tânărului monah şi asesor consistorial, dr. Miron Cristea.

Nu exagerăm totuşi când afirmăm că cea mai activă parte la zidirea catedralei revine d-rului Cristea, pentru următoarele două motive: întâi el şi-a câştigat mari merite prin munca neobosită depusă pentru adunarea banilor de lipsă, colectă care a dat un rezultat de aproximativ

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

400.000 coroane aur. Ca mandatar al Mitropoliei, el a alergat prin toate centrele româneşti, îndemnând prin cuvinte calde preoţimea şi pe fruntaşi la aducerea de jertfe în favoarea catedralei. In al doilea rând, ca referent consistorial, fiind însărcinat cu facerea întregului aranjament intern al catedralei, el a fost trimis să facă o călătorie de studii, ale cărei rezultate le-a consemnat în 1905 într'o voluminoasă operă (297 pagini) sub titlul: Iconografia şi întocmirile din internul bisericii răsăritene. Această carte a contribuit mult la reînvierea vechilor tradiţii în ce priveşte zidirea şi întocmirea interioară a bisericilor, lucru de care se simţea mare nevoie. Intr'adevăr, în cursul vremilor, Mitropolia ortodoxă română din Ardeal părăsise cu totul forma răsăriteană-bizantină a bisericilor al căror interior ajunsese deasemeni o copie urîtă şi uneori anticanonică. Cartea d-rului Cristea a produs un curent sănătos de îndreptare şi de revenire la timpul bizantin.

Asupra serbărilor care au avut loc la Sibiu cu ocazia actului sfinţirii catedralei, găsim în revista Semănătorul (nr. 21 şi 22 din 1906), de sub direcţia marelui istoric d. prof. N. Iorga, o interesantă şi condensată dare de seamă, pe care fiind semnată chiar de d-sa care era de faţă, găsim instructiv s'o reproducem în întregime:

„Slujba sfinţirii se începe disdedimineaţă. Pe locul îngust, pe frântura de stradă cu piatra zgrenţuroasă care desparte reşedinţa de Mitropolie, s'au aruncat mănunchi de iarbă proaspătă. Crengi cu frunza tânără sunt rezimate de înaltul şi ţeposul grilaj de fier al bisericii. Cei dintâi cari se adună, din mulţimea care se va îngrămădi îndată, sunt femei din popor, ţărance, câţiva ostaşi român, a i altei oştiri. Pe încetul vin acum şi feţele luminate „lumea bună“, care se înfrăţeşte dealtmintrelea cu totul — ca mai totdeauna în aceste părţi — cu poporul. Gardiştii saşi, cu pene de cocoş la pălăria de vânători şi o straşnică grosolănie în vorbă şi apucături, nu prea au ce face.

„Se aşteaptă alaiul Mitropolitului. Ca semn de plecare începe a suna toaca din ţinuturile cele mari, noui. Se face o tăcere de ascultare duioasă.

„Se vede acum, sub stâlpii faţadei, slujba dinaintea deschiderii porţii. Doctorul Ilie Cristea, ieromonahul Miron între călugări, citeşte încet o rugăciune — şi încă odată din mulţimea feţelor obişnuite se desfac liniile figurei sale de o deosebită frumuseţe senină.

„La sfinţirea de biserică datina cere să se facă un praznic ; s'au făcut două: cel de „şapte coroane“ şi cel „de trei coroane“. Lumea a înţeles că în cel dintâiu vin invitaţii şi fruntaşii, pe lângă cei mai mari din lumea streină. Deci preoţimea de sate, cinstiţii săteni în frumoase haine albe, au venit în grădina ospăţului de trei coroane. O bună frăţie fără pereche a domnit acolo, la cele 2 mese, pe care le prezida arhimandritul cărturar Puşcariu, având lângă el pe inimosul membru al consistoriului Voileanu şi pe profesorul Lupaş, care stă în fruntea tinerimei luminate şi iubitoare de neam în acest Sibiu cu tradiţii de viaţă românească cam domoale. Mai mult decât aceasta nu s'a ridicat pentru idealul cel mai curat şi mai înălţător al Românimei.

„Aud că dincolo, decanul săsesc a lăudat silinţele spre cultură ale poporului nostru pe care îl privea cam de sus. Asesorul Cristea a spus răspicat că Mitropolia românească din Ardeal a fost întemeiată de Mihai Viteazul. Şi celălalt mare viteaz al nostru a fost deci pomenit cu cinste, în auzul chiar al străinilor, în această zi“ [1].

Sfinţirea ca arhimandrit

Ceremonia hirotonirei a avut loc a treia zi de Paşti, Marţi 3 Mai 1910 (20 Aprile st. v.) în frumoasa catedrală a Sibiului, a cărei ridicare ai fost în mare parte opera sa şi unde cu câteva zile mai înainte — 15 Aprilie st. n. — fusese sfinţit ca arhimandri de către mitropolitul I. Meţianu, care îi predă crucea de arhiereu cu lanţul greu de aur. Incă din ajun oraşul Sibiu luase un aspect de sărbătoare. Preoţi şi mireni de prin plaiurile Bistriţei şi de sub cheile Turzii, de prin ţara Bârsei, Făgăraşului şi a mândrului Braşov, de pe câmpul Pâinii, apoi de prin mănosul Banat şi Ardeal, amici şi cunoscuţi, adepţi ai aceloraşi principii, — toţi se grăbiau să asiste la măreaţa ceremonie a hirotonirei vrednicului nou episcop.

Pentru actul sfiinţirii sosiseră încă de Luni dela Arad P. S. Sa episcopul Ioan I. Papp, arhimandritul Aug. Hamzea, protosinghelul Roman Ciorogariu şi diaconul C. Lazăr. Tot de Luni seara sosise şi delegaţia diecezei Caransebeşului compusă din arhimandritul Filaret Musta, protopopii Andrei Ghidiu, Seb. Olariu, I. Pepa şi Traian Oprea, precum şi mirenii I. M. Roşu din Biserica Albă, dr. G. Dobrin şi dr. Valeriu Branişte din Lugoj.

Luni către orele 4 d. a., s'a servit în catedrală vecernia mică de către arhimandritul A. Hamzea, asistat de protopopii Nicolae Ivan, P. Boldea, dr. I. Stroia, asesorul consistorial Matei Voileanu şi diaconii dr. V. Stan şi C. Lazăr. Mitropolitul Ioan Meţianu, Ioan I. Papp, episcopul Aradului şi noul alesul episcop dr. Miron Cristea sunt conduşi din reşedinţa mitropolitană în catedrală cu cântarea *„Bine eşti cuvântat“*. După terminarea vecerniei, diaconul dr. V. Stan conduce pe noul episcop în mijlocul preoţilor slujitori şi îi notifică cu glas tare alegerea şi confirmarea sa ca episcop. Noul ales declară cu bucurie că primeşte alegerea apoi se aşează la masa postată înaintea

1. Această parte a toastului d-rului Cristea lipseşte din textul reprodus în volumul *„Biserica catedrală din Sibiu“* apărut la Sibiu, în 1908, de teama vreunui proces de presă.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

anvonului şi la care luaseră loc mitropolitul şi episcopul Aradului. Diaconii citesc polihroanele pentru sănătatea împăratului, a celor 4 Patriarhi, a mitropolitului, a episcopului de Arad şi a noului ales. După fiecare „*Intru mulţi ani*" !, cei trei arhierei ciocnesc cu paharele şi beau vin roşu.

Instalarea ca Episcop la Caransebeş

Instalarea în scaunul episcopal la Caransebeş, întocmai ca şi hirotonisirea de arhiereu în Sibiu, s'a desfăşurat cu o mare şi impunătoare solemnitate şi în asistenţa unui grandios număr de preoţi intelectuali şi popor, în ziua de Duminică 25 Aprilie (8 Mai) 1919.

Naţionalismul neînfricat al episcopului Miron Cristea dela Caransebeş.

CUVÂNTARE

La constituirea „Consiliului naţional român" din Caransebeş, înainte de unire cu România-mamă, 25 Octombrie 1918

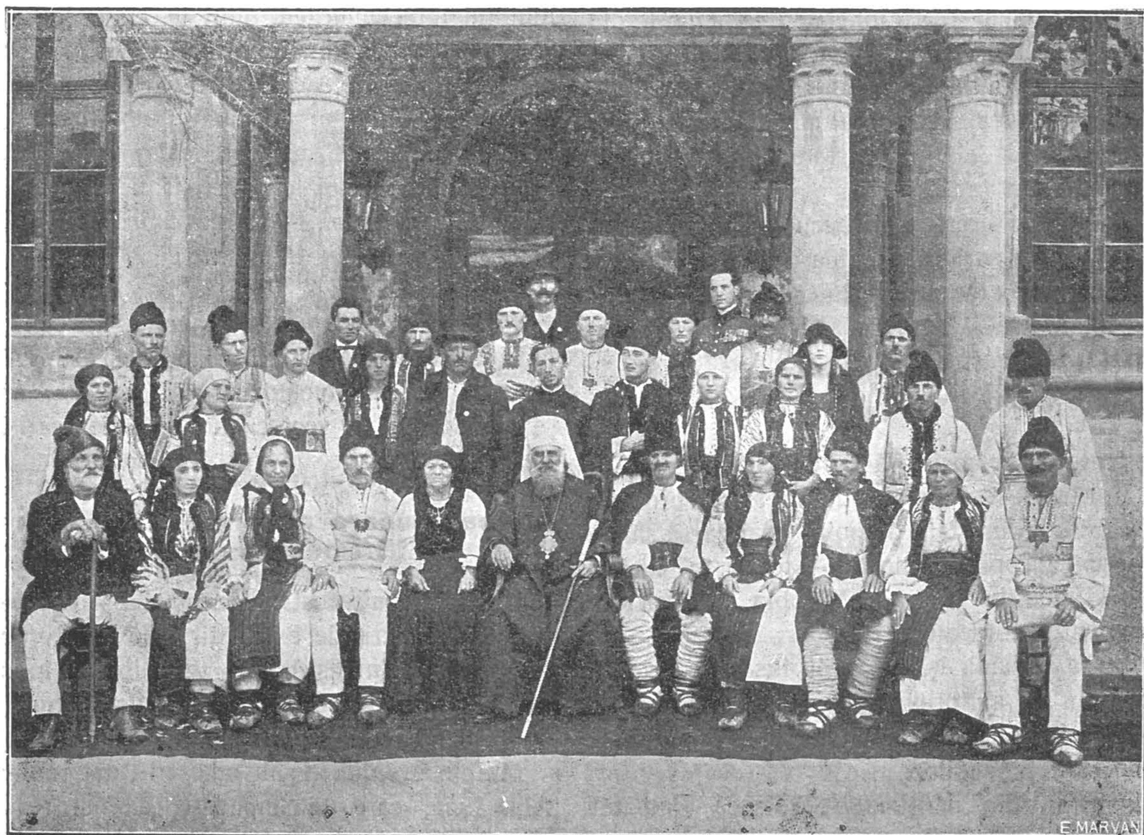
Iubită naţie românească,

Lanţurile tiraniei maghiare au căzut de pe trupurile noastre. Le-au rupt sângele jertfit de fraţii noştri din regatul liber; le-au rupt surorile noastre latine: Franţa şi Italia; le-au rupt puternica Anglie; le-a rupt înţeleptul Wilson.

Incepând dela regele Bela al III-lea şi până azi, poporul român din Transilvania şi Ungaria a suferit cele mai mari nedreptăţi şi împilări, cele mai grozave prigoniri şi chinuri trupeşti şi sufleteşti.

Sufletul nostru românesc ne-a fost încătuşat de veacuri, căci pietre goale — ca de moară — apăsau pieptul nostru. Peste tot nu există în lume popor, care să fi suferit mai mult ca noi. Sate şi ţinuturi întregi sunt istovite de foame şi sărăcie, pe când toate lichelele şi veniturile, ca nişte lipitori flămânde, ne-au supt sângele şi şi-au adunat de pe spatele noastre averi de sute de mii şi chiar milioane, sub ocrotirea şi cu sprijinul şi sistemul de guvernare, care le-a trimis şi octroat pe capul nostru.

Chiar şi jertfele enorme, ce le-au adus poporul român în cursul acestui război pentru „tron şi

I. P. S. Patriarh Miron, înconjurat de consătenii I. P. S. Sale, cu prilejul venirii la investitura în scaunul Sf. Patriarhii

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

patrie“ ni le-au răsplătit cu temniţe, cu răpirea ilegală a şcoalelor primare din Ardeal, cu oprirea Românilor de-a mai cumpăra un petec de pământ; iară tronul — ca suprem comandant al armatei — ne-a poruncit nu numai să luptăm împotriva vestitorilor libertăţii popoarelor, ci ne-au silit ca să comitem barbaria de-a puşca şi în fraţii noştri de sânge.

Ba şi pe mine m'a ameninţat vechiul guvern feudal cu pedeapsa Regelui pentru pastorala plină de demnitate dela Crăciunul trecut (1917); iar într'un alt laborator diavolesc — la tribunalul militar din Seghedin — nişte renegaţi au făurit nu de mult chiar deţinerea şi destituirea mea, câştigând martori că sunt autorul moral al fapt telor unor spioni deţinuţi deja de 8 luni pentru liberare de planuri militare unui ataşat militar al României. Dar capitularea în aceiaşi săptămână a Bulgariei i-a împiedecat în executarea planului infernal. Şi acestea pentru ce? Pentrucă şi în cele mai grele momente mi-am apărat, cum am ştiut mai bine — cu demnitate şi hotărîre — neamul şi aşezămintele lui.

Dar duhul dumnezeiesc prin puternicele principii de libertate, propoveduite de Wilson şi de antantă a prăbuşit guvernul mizerabil cu toţi „eroii“ sistemului vechiu în întunerecul reacţiunii din care s'au născut; şi la lumina zilei s'au ridicat şi la putere au ajuns elementele mai cinstite şi mai democratice ale neamului maghiar, cari „promit“ dreptate şi deplină libertate şi pentru celelalte naţiuni din ţară.

Ca oameni şi creştini ne bucurăm din tot sufletul de succesul naţiunii maghiare şi îi dorim tot binele în viitor; dar noi — Românii — *vrem să ne conducem înşine şi să fim stăpâni pre noi şi pre toate ale noastre.*

Iubiţi fii!

Cu toate că se mai află „viteji“ răsleţi, cari — ca la Borlova — sub pretext de-a restabili ordinea, dar de fapt din ură faţă de noi — mai varsă sânge românesc de copil nevinovat, — totuşi în curând vor şti şi aceştia şi toţi că robia noastră s'a sfârşit pentru totdeauna.

Naţiunea română îşi va croi însăşi soarta şi viitorul său cu ajutorul fraţilor săi de pretutindeni şi cu ajutorul factorilor mondiali şi internaţionali, cari ne sunt binevoitori.

(Un ţăran din mulţime: „Trăiască România Mare)“.

Vom fi mulţumitori şi acelor Maghiari, cari ne vor fi sprijinit în această direcţiune.

Şi până atunci vă îndemn pe voi şi pe toţi Românii, ca — precum veacuri de-a-rândul — nu ne-am pierdut bunul cumpăt, — aşa nici mai ales acum să nu ne pierdem răbdarea, ci să păstreze toţi ordinea, buna linişte şi să cruţe viaţa şi avutul aproapelui, chiar şi al acelor străini cari ne-au fost răuvoitori, căci numai ca elemente de ordine vom da dovezi la lume, că suntem vrednici de deplina libertate, ce se cuvine naţiunilor celor mai civilizate. Destrăbălările anarhiei, ce le-au văzut ai noştri prin Rusia şi aiurea, nu-i iertat să ni le însuşim. Poporul român să rămâie, cum a fost întodeauna, nobil; deci să nu ne compromitem nobleţea sufletului prin nesocotinţă şi uşurătate; şi mai ales frumoasele zori ale libertăţii — ar fi păcat — să le întunecăm cu porniri de vandalism copiat. Din contră să uităm tuturor — toate, chiar şi celor ce ne-au asuprit, pentru bucuria reînvierii.

Iară, — ca să putem ajunge acest scop măreţ — vă sfătuiesc ca tot natul — cu mic cu mare, dela vlădică până la opincă — să fie supus neclătinat şi neînfrânt al Consiliului naţional român.

(Toţi ridică mâinile strigând: „Jurăm credinţă„).

Porunca consiliului central sau a marelui sfat român trebuie să fie sfântă tuturor, şi atunci cu ajutorul lui Dumnezeu, uniţi în cuget şi simţiri, şi bine disciplinaţi, în curând vom ajunge acea mare zi cu soare, acea mare sărbătoare, în care cu toţii vom înălţa rugăciuni fierbinţi de mulţumită către Cel de sus, care ocârmuieşte lumea şi popoarele ei; apoi cu lacrimi de bucurie vom încinge hora mare, — mare a unirii tuturor Românilor, — din hotare în hotare.

Trăiască M. S. N. R.

Trăiască redeşteptarea neamului întreg!

Binecuvântarea noastră arhierească asupra lucrărilor lui şi a conducătorilor lui.

Doamne, fii în veci cu noi, şi cu toţi cari împlinesc voia Ta!

Marea adunare naţională dela Alba Iulia din 18 Noembrie (1 Dec.) 1918

Niciodată n'a fost dat neamului românesc în cele 18 veacuri ale existenţii sale etnice, ca să trăiască mai intens şi mai zguduitor ca în memorabilul an 1918, care a însemnat pentru întreg poporul românesc o răspântie hotărîtoare.

Marele eveniment al adunării naţionale dela Alba Iulia, care se impusese, a fost rezultatul unei întregi desfăşurări istorice a luptelor româneşti pentru libertate, începând cu Mihai Viteazul, continuând cu martirii sfârşiţi pe roată, ca Horia

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

puterile sale, întru a pune la temelia tuturor acţiunilor individuale şi colective ale credincioşilor ei atât de binefăcătoarele învăţături ale Evangheliei lui Hristos.

„Iar în afară, Biserica română va năzui să şi asigure în concertul Bisericilor ortodoxe naţionale şi — după putinţă — în sânul creştinismului din toată lumea, un loc corespunzător cu importanţa ei şi cu mărimea serviciilor de ordin religios, moral şi cultural, pe care le va putea închina Evangheliei şi crucii lui Hristos.

„Sunt sigur că în măsura în care Biserica va şti a satisface aceste imperioase cerinţe ale sfintei sale misiuni, munificenţa ţării şi a tuturor factorilor ei va curge cu belşug asupra străduinţelor sale, care vor trebui să verse pretutindenea acea apă vie a poveţelor sale creştine, ca o sevă sănătoasă şi mănoasă pentru întreaga viaţă individuală, familiară şi obştească, făcând din ţara noastră o ţară de model şi un câmp de înflorire a tuturor virtuţilor creştineşti şi cetăţeneşti: o românie creştină fericită.

„In faţa acestor probleme mari şi grele (în serviciul cărora trebuie să stea toţi factorii şi toate aşezămintele ţării) şi noua mea demnitate de Patriarh — ca şi a celorlalte căpetenii ale ţării — nu poate fi loc de mărire şi de odihnă, ci de muncă, după cuvântul Scripturii: „Cine vrea să fie cel mai mare între voi, trebuie să fie vouă slugă" (Marcu X. 43).

„Munca a fost în trecutul meu scara înălţării mele din modestul, dar onorficiul post de dascăl primar şi până la Patriarhie.

„Mulţumindu-Vă, Sire, cu adâncă recunoştinţă de prea înălţata graţie regească, de care în atâtea rânduri m'aţi învrednicit şi de învestirea mea cu onorifica, dar greaua cârjă de Patriarh, declar că slugă credincioasă a Ţării şi a Tronului voi să rămân şi de aci înainte, până când Dumnezeu va menţine modestele puteri cu care m'a înzestrat, urmând pildele pline de îndemn ale Majestăţii Voastre, ale scumpei noastre Regine, asupra cărora implor binecuvântarea lui Dumnezeu".

I. P. S. Patriarh Miron Cristea, în aula mare a Palatului Sf. Patriarhii, înconjurat de prelaţii romano-catolici şi greco-catolici, la solemnitatea declaraţiilor de renunţare şi dizolvarea lojilor francmasonice.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

MARELE IERARH AL BISERICII CHEMAT DE M. S. REGELE CAROL II CA PRIM MINISTRU AL GUVERNULUI DE ASTĂZI

Zilele grele prin care poate trece oricând viața unui popor, cer întotdeauna acei oameni rari cu suflet mare.

Asemenea și la noi, ultimele evenimente din viața sufletească a neamului, cereau suflete mari. Suflete cari să se identifice cu aspirațiile sufletești milenare ale poporului nostru, mai presus de vremelnicele interese. Era necesară o personalitate din lumea românească, care — întruchipând virtuțile de simțire românească și creștinească, să poată purta în mâini sănătoase vâslele corăbiei poporului român, printre stâncile puse în coaste de intemperiile trecătoare ale trecutului.

Și nu spre deșartă mândrie, ci spre mare și deplină bucurie sufletească, am putut vedea că personalitatea cerută de greutățile vremurilor a fost găsită în persoana I. P. S. Patriarh Miron Cristea, conducătorul spiritual suprem al atâtor milioane de suflete creștine ortodoxe din țara întreagă. Iar ceiace merită toată atențiunea noastră este faptul, că nu vreun partid clerical ori vreo ocultă iezuită l-au înălțat la locul de răspundere, ci calitățile sufletești cu care Dumnezeu l-a înzestrat și munca pe care a depus-o zi de zi în slujba Bisericii și a Neamului.

De la tânărul licean din clasa VIII, președintele societății „Virtus romana rediviva“, *colaboratorul neobosit al ziarelor „Tribuna“, „Dreptatea“, „Gazeta Transilvaniei“ și director al* „Telegrafului Român“, *până la toate mișcările naționaliste și delegatul marei adunări de la* Alba Iulia *din 1918, este o linie dreaptă de simțire românească, pe care a continuat-o fără încetare și în România Mare.*

Asemenea a propagat deschis, stimulând în mod public operile creștine ale oamenilor noștri de stat, captivându-i pe mulți la viața creștină strămoșească, pe care altădată o uitaseră în fața rătăcirilor de teorii streine Creștinismului nostru. Fapt care s'a resimțit și în legiuiri și în coloratura de simțire creștină a neamului.

Era deci firesc, ca toți fiii duhovnicești să apeleze în aceste vremuri grele, la luminile Părintelui sufletesc al țării, I. P. S. Patriarh Miron Cristea. Se repetă într'un grad mai înalt evenimentul istoric, când marele episcop Melchisedec a fost chemat să conducă un Ministeriu de stat.

Dar pentru preoțimea noastră, se naște din acest eveniment, nu numai o bucurie,

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

ci şi o adâncă pilduire. Nu meritele electorale de ordin omenesc, nu scăderile sufleteşti de isbânzi trecătoare prin acte de demagogie pot să-l înalţe pe preot în apostolatul său, ci împlinirea conştiincioasă a îndatoririlor sale de Preot, păstor creştin de suflete şi român model de simţire şi de îndrumare românească. Când preotul îşi îndeplineşte aceste îndatoriri este de la sine conducătorul adevărat spiritual al tuturor credincioşilor parohiei şi vrednic de a fi chemat de autoritate la o şi mai mare cinste.

Iar ca să fim şi mai înţeleşi, n'avem decât să ne adâncim şi să pătrundem mai cu înţeles tainele Ortodoxismului.

Fiindcă nu abilitatea omenească şi dorinţa de mărire, caracteristică altor confesiuni creştine apusene, ci râvna duhovnicească creştină, ne poate da adevăratele roade creştine, binecuvântate de Dumnezeu, şi de mare folos oamenilor.

Momentele prin care trecem vor constitui pagini de o înaltă însemnătate istorică pentru Biserica ortodoxă română, la care I. P. S. Patriarh a aşezat fapte ce dovedesc nu numai un înalt patriotism, ci şi o desăvârşită iubire pentru Biserica noastră strămoşească.

Intru mulţi ani, Stăpâne!

I. P. S. Patriarh în misiune, cu prilejul botezului romilor la Ploeşti.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

CUVÂNTAREA I. P. S. PATRIARH DR. MIRON CRISTEA

PREŞEDINTE AL CONSILIULUI DE MINIŞTRI, LA DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI NOULUI GUVERN

MAJESTATE,

Inainte de toate să-mi îngăduiţi, atât în numele meu, cât şi al întregului guvern, care cu ziua de astăzi intră în funcţiunile sale, să vă mulţumesc din toată inima pentru încrederea pe care aţi pus-o în noi.

Dragostea şi supunerea plină de loialitate ce o simţim faţă de Majestatea Voastră, Regele Ţării, şi încrederea ce o avem în energia şi înţelepciunea ce vă caracterizează, deşi în floarea tinereţii; iar pe de altă parte dragostea noastră, a atâtor bărbaţi în vârstă şi foşti sfetnici vechi ai Tronului, către neam şi ţară, ne-au îndatorat să răspundem apelului Majestăţii Voastre şi începând cu mine, cu atâţia foşti prim-miniştri şi cu toţi membrii guvernului nou, să ne punem la dispoziţia Majestăţii Voastre, a ţării şi a supremelor ei interese şi să conlucrăm cu lealitate şi după cea mai bună a noastră credinţă pentru ţară şi Tron. In deosebi vom căuta să readucem ordinea şi liniştea în ţara noastră, răscolită de frământările, adeseori atât de păgubitoare, ale atâtor partide politice, încât pacinicii noştri cetăţeni, în deosebi mulţimea harnicilor noştri ţărani, în liniştea cuvenită, să poată munci ogorul şi spori rodnicia pământului; iar de altă parte, pe lângă liniştea de muncă rodnică şi românească în interior, să se întărească încrederea de care avem nevoie din partea aliaţilor noştri şi a tuturor puterilor vecine, cu care trebuie să trăim în bună

I. P. S. Patriarh şi M. S. Regele Carol II, înconjuraţi de inaltul cler şi popor, în genunchi la rugăciune, cu prilejul sfinţirii Bisericii din Costeşti Argeş.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

şi Cloşca, şi terminând cu Avram Iancu şi atâţi alţi luptători, cari au zăcut în temniţe.

Toate năzuinţele, toate înfrângerile, toate posibilităţile Ardelenilor erau de mult cunoscute la Bucureşti, de unde adeseori, în împrejurări hotărîtoare, primeau directivele necesare şi ştiau la ce se pot aştepta şi la ce nu. Graţie acestor legături, guvernul român, primea la Iaşi, spre sfârşitul lunei Octombrie şi începutul lui Noembrie 1918, solii bucovineni şi ardeleni, cari veniau să-i ceară ca să intre cu armata în Bucovina şi Ardeal, spre a-i scăpa de jugul multi-secular. Cei 2000 delegaţi intelectuali în frunte cu toţi episcopii şi sută de mii de ţărani români, cari s'au grăbit să meargă în ziua de 18 Noembrie st. v. 1918 la Alba Iulia, fac parte dintr'o generaţie fericită, pentru că au avut norocul să trăiască în vârtejul tragic, dar şi grandios al epocei naţionale: unirea tuturor românilor.

In dimineaţa adunării, la orele 7, s'a oficiat câte un serviciu divin în ambele biserici româneşti — ortodoxă şi cea unită — în asistenţa mulţimei de intelectuali şi ţărani, pe cari nu-i încăpeau sfintele locaşuri.

Rugăciunea citită de Episcopul dr. Miron Cristea

După terminatea liturghiei în biserica ortodoxă, episcopul Caransebeşului a stors lacrimile de bucurie din ochii tuturor celor de faţă, dând citire unei înălţătoare rugăciuni de mulţumită lui Dumnezeu, care cu mână tare şi sfântă a lărgit hotarele poporului său drept credincios. Se adeverea cuvântul psalmistului: *„Cel ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie va secera"*.

Iată sfârşitul acestei frumoase imprecaţiuni:

„Doamne, înaintea Ta aducem rugăciunile noastre, nu pentru dreptăţile noastre, ci pentru multele Tale îndurări. Scoală-te într'ajutorul nostru şi mântueşte-ne pentru mila Ta. Dă ajutor glorioasei armate române ca să scape pe toţi fraţii noştri de strâmtoare şi să întărească nouile hotare ale patriei mărite. Dumnezeule Mântuitorul nostru, ajută-ne nouă pentru mărirea neamului Tău, ca să se sălăşluiască mărire în pământul nostru.

„Primeşte în jertfelnicul Tău cel mai presus de ceruri smerita rugăciune a robilor Tăi, ce-o înălţăm azi pentru sănătatea şi fericita domnie a Majestăţii Sale Preaînălţatul şi Multstăpânitorul nostru Rege Ferdinand I, pentru slăvita sa soţie, regina noastră Maria şi augusta lor familie, întărind pentru vecie legătura dintre noi, fraţii desrobiţi, şi sfânta coroană română, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin!".

După încheerea rugăciunii, corul a cântat *„Deşteaptă-te române"*. Când s'a ajuns la strofa: *„Preoţi cu crucea'n frunte"*.., Prea Sfinţia Sa episcopul Aradului Ioan I. Papp, a eşit în faţa altarului, ţinând sfânta cruce ridicată în mâna-i dreaptă. In acest moment toată suflarea era cu mâna dreaptă ridicată în sus, în semn de jurământ.

După citirea rezoluţiei de unire, primită cu nesfârşite aclamaţii, au mai vorbit: dr. Iuliu Maniu, Iosif Jumanca, reprezentantul socialiştilor, şi la urmă P. S. Sa dr. Miron Cristea, episcopul Caransebeşului, cărui i s'au făcut ovaţii care parcă nu voiau să mai ia sfârşit.

Alegerea ca Mitropolit Primat al României Mari.

Alegerea episcopului Miron Cristea în fruntea mitropoliei Ungro-Vlahiei în clipele cele mai înălţătoare ale istoriei noastre, s'a făcut în interesul unităţii sufleteşti a neamului şi ca o răsplată dumnezeiască pentru nedreptatea de care avusese parte arhiereul dela Caransebeş în vara anului 1916, pe vremea regimului unguresc. Marele Colegiu electoral al României Mari, întrunindu-se în ziua de 18/31 Decembrie 1919, în

I. P. S. Miron, ca Mitropolit Primat şi Preşedinte al Sf. Sinod, în faţa Bisericii Antim

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

sala Ateneului, sub preşedinţia I. P. S. Pimen, mitropolitul Moldovei, l-a ales cu 435 voturi din 447 voturi exprimate, ca Mitropolit al Ungro-Vlahiei şi Primat al României. Rezultatul votului a fost primit cu aplause şi ovaţiuni.

Fără îndoială, alegerea episcopului dr. Miron Cristea ca Primat al României reprezenta în acele momente un adevărat simbol al unirii tuturor

I. P. S. Miron, ca Mitropolit Primat al României

Românilor. Cu ridicarea sa la înaltul scaun mitropolitan se consfinţea şi pe calea Bisericii unirea politică şi naţională a Ardealului cu vechiul regat.

Satisfacţiunea cu care întreg clerul din Vechiul Regat a primit alegerea noului Mitropolit-Primat, venit de dincolo de Carpaţi, era încă o dovadă că munţii, cari despărţeau materialmente poporul român, nu au fost pentru inimile membrilor Sf. Sinod nici o piedică, pentru ca ele să bată în acelaş ritm şi în acelaş entusiasm în faţa marei idei a unităţii naţionale. Atunci când ostaşul român a spart zidul de despărţire dintre noi şi ei, luptătorii ardeleni pentru idealul românesc printre ai căror fruntaşi figura episcopul Cristea, au fost primiţi cu cea mai sinceră şi caldă dragoste frăţească în vechiul regat, care fiind liber de mai înainte, reprezenta pentru ei „pământul făgăduinţei", adevăratul colţ de puternică şi reală viaţă românească.

Investitura

Investitura Noului Mitropolit-Primat a avut loc în ziua de 1 Ianuarie 1930 st. n. la Palatul regal, chiar a doua zi după alegere şi deodată cu aceea a I. P. S. Vladimir de Repta, mitropolitul Bucovinei, şi a P. S. Ioan I. Papp, episcopul Aradului, cu o pompă extraordinară.

După ce M. Sa Regele îi încredinţează toiagul arhipăstoresc, spre a-l învesti ca Mitropolit al Ungro-Vlahiei şi Primat al României, I. P. S. Sa dr. Miron Cristea a mulţumit Suveranului printr'o frumoasă cuvântare.

Solemnitatea învestiturii noului Mitropolit Primat din ziua de 1 Ianuarie 1920 va rămâne în istorie, prin cuvântarea sa demnă, frumoasă şi plină de cele mai înălţătoare făgăduieli, ca şi prin cuvântul solemn al regelui Ferdinand, care a ştiut să dea rostire elocventă sentimentului de emoţie al tuturor prin siguranţa informaţiilor despre vechea noastră viaţă bisericească, prin înălţimea ideilor naţionale, ca şi prin limpezimea şi nobleţea formei oratoriei sale.

Dar serbarea învestiturei dela 1 Ianuarie 1920 va mai rămâne în istorie şi prin faptul că după declaraţia de unire a organismelor ortodoxe ale României Mari, făcută la Sinod în ajun, această biserică unificată se prezenta pentru întâia oară ca o singură fiinţă înaintea Regelui tuturor Românilor.

Inălţarea la treapta de Patriarh

Anul 1925 — care avea să vază pe reprezentanţii ortodoxiei răsăritene întruniţi la Ierusalim, spre a comemora a 1600-a aniversare a celui dintâi sinod ecunenic, ţinut la Niceea, luând în acelaş timp şi măsuri organizatoare potrivite cu duhul vremii de azi — trebuia să înregistreze şi înălţarea Bisericii ortodoxe române la rangul de Patriarhat.

In urmărirea acestui înalt scop, Mitropolitul Nactarie al Bucovinei în şedinţa Sf. Sinod din 4 Februarie 1925, dă citire unei propuneri, prin care se cere ca Mitropolia Ungro-Vlahiei să fie ridicată la rangul de Patriarhie, iar Mitropolitul Ungro-Vlahiei, ca primat al României, care este de drept preşedintele Sf. Sinod, să poarte titlul de Patriarh al Bisericii ortodoxe naţionale române. Sf. Sinod primind în unanimitate cu însufleţire această propunere, d. Alexandru Lepădatu, ministrul cultelor, în baza aprobării consiliului de

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

miniştri, a prezentat Parlamentului proectul de lege pentru ridicarea Bisericii române la rangul de Patriarhie.

Senatul a votat proectul în şedinţa sa dela 12

I. P. S. S. Miron Cristea, după alegerea şi investirea ca Patriarh al ţării

Februarie 1925, cu 82 voturi contra 2. Adunarea deputaţilor a votat proectul de lege în ziua de 17 Aprilie 1925, cu unanimitate de 156 voturi, raportor fiind d. Petre Gârboviceanu.

Unanimitatea de voturi a fost rezultatul consensului tuturor partidelor româneşti, care prin şefii lor, au exprimat felicitări călduroase primului Patriarh.

Fostul protopop al Săliştei vedea în faptul că cel dintâi Patriarh al Românilor este ardelean, un semn de înaltă răsplată a dreptăţii divine pentru toate suferinţele şi împilările, pe care le-au îndurat Românii din Ardeal pe vremea regimului milenar al Ungurilor pentru tenacitatea exemplară şi eroismul mucenicesc ce i-a însufleţit în greaua luptă de apărare a credinţei străbune.

Cu prilejul solemn al învestiturei, I. P. S. Patriarh după ce M. S. Regele Ferdinand I i-a predat cârja patriarhală, a mulţumit Suveranului prin următoarea inspirată cuvântare, care constitue programul activităţii sale viitoare:

„Majestăţile Voastre!
„Alteţe Regale!

„Cu prilejul învestirii mele de Mitropolit Primat al ţării, Maiestatea Voastră mi-aţi indicat prea graţios o parte din programul îndatoririlor imediat în cuvintele că „în scaunul acesta am o frumoasă menire de a înfăptui politica religioasă a lui Mihai Viteazul, care prin înfiinţarea Mitropoliei ortodoxe dela Alba-Iulia, ţinea să apropie şi să unească bisericeşte toate ţările româneşti"... şi V'aţi exprimat dorinţa ca munca chemării mele să „aducă roade fericite pentru organizarea temeinică şi unitară a Bisericii române"...

„Dorinţa Majestăţii Voastre a fost pentru smerenia mea şi pentru împreună lucrătorii mei în via Domnului, vlădici şi clerici — poruncă, pe care nu am scăpat-o din vedere nici o clipă, până când cu ajutorul binevoitor, uneori chiar unanim şi plin de însufleţire, al tuturor factorilor ţării, în frunte chiar cu Majestatea Voastră, am înfăptuit-o, spre mulţumirea tuturor celor ce au experienţă deplină în această privinţă. Tocmai în lunile acestea, noua şi unitara lege bisericească de autocârmuire, cu conlucrarea clerului şi a poporului drept credincios se pune în aplicare.

„Drept încoronare a contopirii celor cinci Biserici provinciale într'o organizare unitară, a

MIRON I Patriarh al României, 1926

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

urmat în mod firesc şi înălţarea Mitropolitului din Capitala ţării-mărite la rangul de Patriarh.

„Fără îndoială această unire sufletească a milioanelor de credincioşi va spori duhul dătător de viaţă pentru poporul nostru şi ţara lui şi va forma din legătura sufletească cel mai solid ciment pentru închegarea ţării şi normala ei desvoltare şi în viitor într'o unitate naţională tot mai puternică.

„De altă parte, unirea bisericească a tuturor provinciilor bisericeşti va întări astfel puterile Bisericeşti ortodoxe, ca să poată înviora aşezămintele sale de azi, şi să creieze altele noui, încât să poată adânci mai bine — decât în trecut — Sfintele Scripturi, scoţând din nesecatul şi curatul lor isvor apă vie pentru generalizarea în cercuri tot mai largi a convingerilor evanghelice, fără de care Birerica se pierde în formalităţi fără fond şi fără a avea pentru viaţă o infailibilă busolă de creştineşti îndrumări. Spre această ţintă trebuie să se îndrepteze în viitor preocupările tuturor organizaţiunilor bisericeşti şi ale factorilor, cari voiesc a-i oferi sprijinul moral şi material.

„In scopul acesta ne trebuie mai întâi o pleiadă întreagă de clerici cu temeinică cultură teologică şi universală, care să sporească micul dar inimosul număr al celor ce-i avem şi azi, şi cari să pornească o mişcare literală bisericească la înălţarea zilelor de azi. Sub conducerea conştientă a acestora, clerul nostrul pastoral, tot mai bine pregătit, va introduce tot mai multă evlavie şi artă în frumosul nostru ritual, va spori în zelul apostolesc şi va începe tot mai mult să-şi câştige şi menţină în toate părţile rolul său de educator în viaţa noastră socială dând acestei vieţi o puternică nuanţă de cultură creştină şi menţinând şi nobilând în cultura neamului acel miros de tămâie al vechilor tradiţii, cum a transpirat în decursul veacurilor trecute prin straşinile învechite ale Bisericilor noastre de lemn, care au atât de nepieritoare merite întru formarea sufletului unitar al neamului şi întru oţelirea lui, pentru a supravieţui plin de nădejde atâtor primejdii, câte au trecut peste capul părinţilor noştri.

„Deodată cu aceasta, Biserica trebuie să-şi adune mijloace şi pentru o întregă operă umanitară, filantropică şi samariteană şi să-şi afirme rolul ei firesc şi în aşezăminte existente de asemenea natură, căci fără de această misiune ea ar rămâne incomplectă. Şi în asemenea materie Biserica — mai mult ca ori care altă instituţiune — poate să reverse duhul milosteniei desinteresate asupra aproapelui.

„Până când neamul era în toiul luptelor pentru existenţa sa, era firesc ca şi Biserica să-şi pună cea mai mare parte a energiilor sale în serviciul idealurilor naţionale. Dar acum, când idealul s'a înfăptuit — Biserica trebuie să-şi îndrepteze toate

I. P. S. Patriarh Miron, Preşedintele societăţii „Cultul eroilor“, înconjurat de cler şi oficialităţi, — în rugăciune la mormântul eroului necunoscut din parcul Carol.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

I. P. S. PATRIARH Dr. MIRON CRISTEA

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

înțelegere, și după putință să sporim prieteniile în interesul păcii generale.

Rog și eu pe bunul Dumnezeu, ca cele ce avem de făcut să aibă ajutorul Lui, iar eu — ca Patriarh al țării și ca părinte sufletesc al ei, — binecuvintez pe Majestatea Voastră și întreg guvernul, precum și mulțimea celor din slujba Statului și a țării, și deasemeni, lucrările ce începem în noua eră, ca astfel să le putem rezolva spre binele țării, spre progresul și înaintarea ei, așa cum merită această țară, pe care cu credință vrem s'o slujim până la sfârșitul vieții noastre. Amin!

NOUA CONSTITUȚIE A ȚĂRII

Apelul I. P. S. PATRIARH MIRON către Țară

Frați Români,

Intr'un ceas de grea cumpănă pentru Neamul românesc, când zarva și neînțelegerile dintre oameni amenință liniștea din lăuntru și siguranța Statului nostru clădit cu mari jertfe de sânge, M. S. Regele — cu părintească grije pentru popor și cu dorul de a așeza și îndruma viața obștească pe o cale salvatoare în viitor, a cerut cu cel mai creștinesc gând potolirea patimilor și înlăturarea certurilor dintre fiii acestor țări, căci este sfânt și adevărat, că fără bună-înțelegere între frați și armonică conlucrare între fiii unei țări, nu se poate înfăptui o propășire mai simțită a țării. Din potrivă tocmai înțelepciunea poporului nostru constată că „unde intră cearta'n casă, de-acolo norocul iasă“.

M. S. Regele — văzând în luptele politice din trecut cauza turburărilor și frământărilor, care nu numai au stingherit, ci deadreptul au împiedicat o bună cârmuire și gospodărie în comune, județe și Stat, încât noi — o țară bogată și cu un popor minunat și cuminte — nu dăm înainte cum ar trebui, — a hotărît — în Inalta înțelepciune și dragoste de țară — să ne dea o nouă așezare constituțională, adică o nouă lege, care de acum înainte să steie la temelia întregii noastre vieți obștești de jos până sus.

Această nouă Constituție:

Scoate la iveală întâi datoriile Românilor către țară și înălțarea ei; și din aceste datorii împlinite izvorăsc drepturile de libertatea cetățenilor, așa cum erau și mai înainte.

Păstrează adunările legiuitoare, dar așezate pe temelii mai corespunzătoare binelui obștesc și intereselor tuturor ramificațiunilor de ocupații publice care au să muncească în mod armonic cu ochii veșnic ațintiți spre binele și înălțarea patriei.

Păstrează și întărește drepturile câștigate prin legile agrare;

Intărește ideia națională, asigurând precădere Românilor în funcțiile publice;

Intărește viața morală, pentru că nu mai îngăduie parlamentarilor și miniștrilor să susțină procese contra Statului, sau să figureze în societăți care încheie contracte cu Statul;

Asigură cinste în administrație printr'un corp superior de controlori și prin pedepsirea delapidatorilor cu confiscarea averilor făcute în paguba Statului;

Respectă dreptul de proprietate al tuturor și repară nedreptatea făcută proprietarilor de pământ — foarte mulți țărani, — fiindcă le mărește dreptul asupra subsolului și a bogățiilor ce se găsesc acolo;

Desființează curtea cu jurați care lăsa crimele nepedepsite și îndrumează procesele la Tribunal;

Așează Parlamentul țării pe alte temelii, cetățenii alegându-și reprezentanții după profesiuni, iar nu după interesele de partid.

Astfel agricultorii își vor avea deputați numai ai lor, dintre ai lor; negustorii și industriașii vor alege deputații lor dintre dânșii; profesiunile libere de asemenea. Aceștia desigur, cu mai multă pricepere și competență, vor ști să apere și să legifereze în interesul propășirii clasei lor, în armonie și cu cei ce pe alte tărâmuri muncesc pentru binele lor și propășirea obștească.

Deci cetățeanul va participa la viața publică după munca și interesul lui, iar nu după porunca clubului.

Cu un cuvânt, noua Constituție așează deasupra tuturor *Națiunea Română* care a creiat România cu grele jertfe, ce se pierd în negura veacurilor; deci interesele ei trebuie să aibă pe toată linia precădere, ca cea mai probată garanție și pentru viitorul ei.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Iar sub ocrotirea ei puternică — toţi cetăţenii de altă limbă vor putea trăi şi se vor putea desvolta mulţumiţi cu limba cultura şi credinţa lor, având — desigur — a se contopi cu trup şi suflet cu interesele vitale ale patriei comune, care — ca o iubitoare maică — deopotrivă ne strânge la sânul ei părintesc.

Ca Ierarh suprem al Bisericii şi ca Prim ministru al ţării, rog Cerul să binecuvinteze această înaltă operă patriotică a M. S. Regelui şi tuturor Românilor, ca să stea zid în jurul Tronului spre a asigura propăşirea Patriei şi mulţumirea cetăţenilor ei.

Trăiască România Nouă !

Trăiască Regele Carol II !

Bucureşti 20 Februarie 1938.

Preşedintele Consiliului de miniştri,

MIRON, Patriarhul României

PACE ŞI BUNĂ VOIRE INTRE ROMÂNI.

PROCLAMAŢIA NOULUI GUVERN CĂTRE ŢARĂ

ROMÂNI,

Prin înalta încredere a Majestăţi Sale Regelui, am luat frânele guvernului.

Peste graniţele de partid, peste frământările şi agitaţiunile inerente vieţii politice, uneori exagerate şi foarte păgubitoare. ne-am întins, într'un patriotic îndemn, mâinile frăţeşti de buni români, nesocotind tot ce a putut să ne separe şi ascultând numai de chemarea regală şi de poruncile vremii, care cer astăzi cârmuirea ţării printr'un guvern de uniune naţională.

Printr'un nou apel vom face cunoscut programul mai amănunţit ce suntem chemaţi a îndeplini.

Acest program are la bază:

Infăptuirea reformelor constituţionale menite să îndrumeze desvoltarea Statului, potrivit nevoilor, vremurilor şi aspiraţiilor de înoire ale poporului român şi ridicarea la un nivel etic superior a întregii vieţi publice.

Promovarea ideii naţionale va domina în toate ramurile vieţii de Stat, asigurând neamului românesc locul de drept ce se cuvine celor ce au creat, cu grele jertfe, România de ieri şi de astăzi, ţinând seamă de principiile echităţii.

Repararea nedreptăţilor istorice pe toate tărâmurile, faţă de elementul românesc dominant, fără acte de nedreptate faţă de vechile minorităţi conlocuitoare, resfirate de vremuri în graniţele României de astăzi, printre românii de baştină.

Reexaminarea încetăţenirilor de după războl şi anularea tuturor celor făcute în mod fraudulos şi în paguba intereselor vitale ale Românilor.

Această reexaminare atentă a încetăţenirilor făcute dudă război va îngădui o viaţă economică mai largă elementului românesc.

Organizarea plecării din ţară a elementelor străine, care — de curând aşezate în ţară — vatămă şi slăbesc caracterul nostru etnic românesc, ce se simte tot mai strâmtorat în casa sa proprie şi tocmai de aceea arată în toate părţile o nemulţumire plină de îngrijorări. România va colabora, pe bază de acorduri internaţionale, cu alte state care au prisos de populaţie evreiască, ajutând-o să-şi găsească patria, pe care ea însăşi declară că o doreşte.

Despoliticianizarea radicală a aşezămintelor de interese obşteşti; înlăturarea exceselor şi pedepsirea rapidă a tuturor abuzurilor din viaţa noastră administrativă, ce trebue aşezată pe baze de necruţătoare moralitate. Cinstea faţă de banul public trebue să călăuzească pe toţi; iar organele de control şi cele judiciare au să-şi facă datoria cu toată stricteţea şi cu aspre sancţiuni faţă de cei vinovaţi, oriunde s'ar afla şi orice loc ar ocupa.

Ridicarea, înstărirea şi întărirea ţărănimii şi a clasei muncitoreşti, dând tot sprijinul necesar muncii româneşti, ca să-i ocupe în toate întreprinderile locul de drept în ţara sa.

Menţinerea echilibrului bugetar, apărarea monedei naţionale şi o nouă rânduire fiscală, care va trebui să uşureze pe cei nevoiaşi şi să sporească contribuţia celor cu mijloace. Acest lucru se va face cu cel mai desăvârşit respect faţă de proprietate, pe care se sprijină ordinea politică şi socială

Punerea în mişcare a tuturor resorturilor de muncă pentru înfăptuirea unui program de investiţii producătoare, care trebue să pună în valoare toate bogăţiile pământului nostru.

Curmarea luptelor de desbinare şi a tuturor acţiunilor de ură şi de aţâţarea între fraţi, lupte care slăbesc forţele naţionale, în loc să le închege şi să le întărească, pentru a birui greutăţile vremurilor şi a împrejurărilor, adeseori foarte critice, care cer unire şi patriotică armonie în jurul intereselor ţării şi ale neamului.

Asigurarea celei mai desăvârşite ordini cu garantarea tuturor drepturilor consacrate de legile ţării pentru toţi cetăţenii ei.

Desăvârşirea operei de întărire şi înzestrare a armatei, chezăşie de totdeauna a siguranţei hotarele noastre.

Menţinerea în afară, a politicii tradiţionale a Statului nostru, ale cărui scopuri permanente sunt păstrarea păcii şi apărarea hotarelor ţării. Această politică va urmări desvoltarea neîncetată a raporturilor cu toate popoarele fără deosebire şi în special cu vecinii noştri, în cadrul societăţii Naţiunilor şi a alianţelor şi prieteniilor existente, pe care înţelegem să le adâncim şi să le întărim în interesul păcii generale.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

ROMÂNI,

Înfăptuirea acestui program de pacificare şi de refacere, care va deschide drumuri noui pentru viitorul neamului nostru, cere din primul ceas dezarmarea tuturor patimilor şi încetarea tuturor lupte or lăuntrice.

Un guvern ce are în frunte pe Patriarhul României, care priveşte pe toţi ca pe fii săi şi preţuieşte orice credinţă adâncă, va cere pace şi unire.

Pace şi unire pe tot întinsul ţării. Pace şi unire în toate sufletele româneşti.

Ridicându-se peste neînţelegerile şi desbinările de o clipă, toţi Românii au patriotica datorie să răspundă la chemarea Marelui Rege al României, să se strângă în jurul guvernului Său, pentru a-l sprijini şi ajuta în împlinirea istoricei misiuni ce i s'a încredinţat, şi să aibă un singur jurământ, acela către Rege şi Patrie.

Cu credinţa că această datorie va fi împlinită, avem nădejdea că progresul ţării va fi pentru toţi mângâierea şi răsplata colaborării lor la înfăptuirea bunelor gânduri şi intenţii mărturisite în această chemare.

Ajutorul Celui de Sus să fie cu noi cu toţii şi cu munca noastră.

Bucureşti, 11 Febr. 1938.

Preşedintele Consiliului de miniştri,

MIRON, Patriarhul României.

MUNCA ROMÂNEASCĂ IN LUMINA EVANGHELIEI

PASTORALA I. P. S. S. PATRIARHUL ROMÂNIEI MIRON, PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI, LA INCEPEREA PRIMĂVERII

Iubiţi credincioşi şi plugari,

Cu vrerea lui Dumnezeu, iată o nouă primăvară ne-a sosit: dulce şi îmbietoare. Pământul, odihnit în somnul lin de sub linţoliul iernii aspre, acum ravăn, curat, umed şi cu puteri proaspete de rodire, — precum şi soarele din ce în ce mai cald, revarsă bogate valuri de viaţă nouă; şi ne cheamă fără zăbavă la câmp - afară,

I. P. S. Patriarh Miron, oficiind serviciul religios al sfinţirii Bisericii, ridicată de d. Stelian Popescu, directorul ziarului „Universul" în satul natal din judeţul Prahova.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

la adevărata obârşie a traiului nostru, la **MUNCA**.

Să ieşim deci cu toţii pe ogoare, la sfânta datorie a brazdei; şi să ţinem seamă că — precum nu putem isbuti nimic în lume fără Dumnezeu, — aşa nici Dumnezeu nu va face ceva pentru noi fără conlucrarea noastră. Este doar binecunoscută vorba: **„Ajută-te mai întâi tu însuţi pe tine şi apoi te va ajuta şi Dumnezeu"**.

Căci sfânta datorie a brazdei poruncită ne-a fost prin glasul bătrânelor scripturi ale sfintei noastre credinţe, ce zilnic trebue să ne răsune în urechi, ca o trâmbiţă de mântuire, prin cuvintele: **„Intru sudoarea feţei tale vei mânca pâinea ta, până ce te vei întoarce în pământul din carele eşti luat"**. *(Fac. III, 19)*.

Intre multe ţări semănate pe pământ, România este ţara cea mai binecuvântată de Dumnezeu. Nicăeri nu este pământ mai roditor ca la noi. Şi totuşi în atâtea părţi dăm peste lipsuri şi chiar sărăcie. Aceasta e ceva nefiresc, căci nu este îngăduit să fim **săraci** *în* **ţară bogată**. *Pricini ale sărăciei pot să fie multe. Una din ele este — de sigur — şi nepriceperea noastră la o muncă cu mai multă socoteală, adecă* **raţională**. *Prin destoinicia noastră trebue să facem o veselă grădină din câmpurile frumoase şi plaiurile noastre incântătoare. Prin muncă pricepută şi sârguinţă, izvorîte din o dreaptă cumpănire a împrejurărilor locale, putem aduce belşug, îndestulare şi mulţumire în fiecare familie şi gospodărie.*

Acum, când vrajba a încetat, când pacea şi buna învoire se reîntoarce între fiii ţării, — acum când sătenii sunt uniţi în gând spre grijile şi nevoile traiului zilnic, — cuvine se să dovedim cu toţii, dela mic la mare, dela vlădică până la opincă, ce este în stare a face Românul harnic în ţara sa blagoslovită.

Insuşi Mântuitorul Hristos a spus odată ucenicilor săi: **Tatăl Meu lucrează şi Eu lucrez!** (*Ioan V-17). Urmând această dumnezeiască pildă să intrăm şi noi — ţăranii români — în şirul lung al muncitorilor — după îndemnul Tatălui şi al Fiului celui ceresc.*

Mai mult ca oricând să dovedim, că din acest an începem o viaţă nouă, — nu numai de pace şi înfrăţire, — dar şi de muncă răsplătită cu belşug şi bună stare.

Deaceea către voi, dragi plugari ai pământului nostru strămoşesc, îşi îndreaptă deastădată glasul său, Arhipăstorul vostru, care vremelniceşte vă este rânduit şi Cârmuitor de ţară; şi din sufletu-i binevoitor şi părintesc vă sfătuieşte şi îndeamnă:

Araţi ogoarele la vreme, trăgând brazdă **adâncă**, *dreaptă şi îngrijită, ca să desrădăcinaţi spinii, pirul, troscotul, palămida şi toată* **buruiana** *vătămătoare care mai târziu înăduşă semănătura şi îi suge vlaga şi hrana.* **Gunoiţi** *pământul înainte de arat şi întovărăşiţi-vă la plug, ca'n frumoasele vremuri de altădată.*

Alegeţi sămânţa *bob cu bob, cum mă puneau şi pe mine părinţii, să alegem dimpreună cu ceilalţi căseni fir cu fir numai lamura seminţei, căci „ce sameni, aceea răsare". Semănându-o la vreme aştepţi rodirea cu răbdare, plivind holdele.*

Plantaţi pomi *roditori în grădini şi soiuri nobile, altoite, care reuşesc mai bine în acel ţinut; plantaţi râpele şi ogoarele cu arbori şi salcâmi, cari cresc repede şi cu rădăcinele lor lungi întărăsc suprafaţa pământului. Cultivaţi bine viile pentru vinul ce vă dă puteri şi „înveseleşte inima omului", şi nu mai sădiţi viţă sălbatecă, ce dă băutură stricătoare sănătăţii şi nu aduce câştig.*

Săpaţi până şi **răzoarele** *atât de late dintre delniţe şi le plantaţi. Trecând anii trecuţi prin Italia, am văzut din tren cum hotarele dintre două delniţe erau — de jur împrejur — plantate cu pomi pitici, cari nu făceau umbră mare şi chiar cu viţă de vie, ca un gard, încât tot petecul aduce rod.*

Curăţaţi pomii de **omizi**, *de muşchi şi de uscături spre bună rodire, fiindcă*: **„Pomul ce nu rodeşte, se taie şi în foc se aruncă"** *(Luca III, 9)*.

Cruţaţi **pădurile** *ce-au mai scăpat de urgia securii străine căci — unde nu-s păduri — se schimbă clima, piere umezeala şi ne năpădeşte seceta şi cu ea sărăcia. Reîmpăduriţi locurile pustiite, căci pădurile, pentru foloasele aduse omului, erau socotite chiar de cei vechi, ca cele mai preţioase daruri făcute pământului de către Cel de sus.*

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Ingrijiți mai bine **vitele** *pentru nenumăratele foloase ce vă aduc la muncă și la hrana voastră; țineți-le în curățenie, hrăniți-le și adăpați-le la vreme, și după îndemnul Sf. Scripturi, care zice:* **„Nu lega gura boului ce treeră“** *(Deuteromon XXI, 4). Aveți suflet de creştin și față de vitele voastre, nu le chinuiți, nu le bateți, nu încărcați pe car cât nu pot birui, că-i păcat și nu merită bătăi pentru buna slujba ce vă fac. Vitele sunt doar ajutoarele noastre și deci prietenii noștri ascultători. Și Sf. Scriptură zice:* **„Omul drept poartă grije de viața dobitoacelor lui“** *(Proverbe XII, 10).*

Căutați — unde împrejurările îngăduesc — să aveți un **soiu** *cât mai bun de vite. Uitați-vă la frații voștrii din Ardeal ori Banat, unde și acum se vând o pereche de boi și cu 30.000 lei. Am cumpărat și eu an două vaci cu 26.000 lei. Ingrijiți și* **izlazurile** *și cultivați* **nutrețuri**, *ca să aveți cu ce întreține vitele, care sunt o podoabă pentru gospodării și semnul după care se măsoară propășirea unui popor.*

Oamenii pricepuți ai Ministerului de Agricultură și Domenii și ai Camerii de Agricultură: ingineri agronomi, ingineri silvici și medici veterinari, sunt în mijlocul vostru. Ei trebuie să vă sfătuiască și să vă ajute în toate tainele plugăriei, în care nu vă pricepeți deajuns. Cereți-le deci povața și ascultați-le sfatul, căci aceasta este slujba lor, ca și a Noastră a tuturor, de a sluji pe alții, după cuvântul Domnului Hristos: **„Cel ce voieşte să fie mai mare pentru voi, acela să fie tuturor slugă“** *(Marcu X, 43). Apoi oamenii aceștia sunt anume pregătiți — fiecare cu rostul lui — și că trebue să fie mereu lângă voi cu povețele lor.*

Ministerul va da anul acesta cinci mii de premii diferite pentru cel mai buni gospodari. Va fi o mândrie și o mare cinste pentru oricine se va căsni să dobândească un asemenea premiu.

O mare **întrecere** *pentru o mai bună plugărie trebuie să înceapă anul acesta și în țara noastră, cu scopul de a spori producția hectarului de grâu, de porumb și de toate plantele, prin muncă făcută cu plan, cu chibzuință și sârguință. Trebue să ne îngrijoreze constatarea, că — după împroprietărirea țăranilor — chiar la noi hectarul dă rod mai puțin, decât în alte țări și de calitate mai proastă.*

Deci să ne silim din toate puterile a uimi lumea cu calitatea și cantitatea roadelor gliei românești și cu frumusețea vitelor noastre.

In această mare întrecere plugărească, trebuie să ia parte toate puterile vii ale țării și neamului nostru.

De aceea, Noi, ca Patriarh al neamului și Prim Ministru al Țării, în grija cea mare ce o nutrim pentru propășirea sufletească și economică a scumpului nostru popor, dorim și hotărîm, ca toți cei ce poartă răspunderea unei asemenea propășiri, să se încordeze cu tot zeul pentru ridicarea plugăriei.

Domnii Prfecți, Pretori, Primari, Preoți Invățătorii, Jandarmii, premilitarii, străjerii, cu toți laolaltă, să ne îndreptăm brazdă și glie, care ne hănește și care este temelia țării. Toate celelalte silințe omenești rămân fără rezultate, dacă brazda stă stearpă, ori dacă e rău lucrată și nu produce din belșug.

Frumoase sunt țările, în care fierul și oțelul, prefăcute în arme de apărare a hotarelor, mai trebue să umple magazinele lor. Au început a se umplea și la noi ca să avem siguranța păcii și a liniștii. Dar mai slăvite și mai binecuvântate sunt acele țări, ai căror fii „au prefăcut săbiile în fiare de plug și sulițele în securi“, cum spune Isaia proorocul (Cap. II. 4), spre a-și umple hambarele și jitnițele cu grâu lamură și cu bucate, iară sufletele cu mulțumirea păcii și a belșugului.

Să ne ridicăm deci toți într'o încordare de sârguință, într'un vulturesc avânt de înoire, și să facem după vrerea lui Dumnezeu și a strămoșilor noștri, — prin muncă harnică și pricepută — din România o țară bogată, frumoasă și mândră ca un raiu pământesc, în care fiii ei să nu găsească și nici să nu cunoască între el, decât liniștea îndestulătoare și deplină mulțumire. Și să înceteze cât mai curând starea dureroasă, ca două milioane de gospodării să nu aibă nici barem **o vacă de muls**; *1.500.000 gospodării țărănești fără barem un* **porc**; *ba 250,000 gospodării cari n'au barem o* **găină** *la ușă. Iți vine să nu crezi, atât este*

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

de dureroasă această constatare pentru țara noastră, unde ne-am apucat întâi de **înveliș**, *de* **acoperiș**, *și nu ne-am îngrijit — cum era firesc — de* **talpa țării**, *de țărănime. Toți fiii neamului și conducătorii lui trebue barem de-aci-înainte să-și dele silința ca să înceteze cât de curând această stare de pe câmpul țării.*

In numele acestor dorinți sfinte, binecuvintez din adâncul sufletului Meu câmpurile și ogoarele ce-și așteaptă muncitorii, precum și brațele celor ce pornesc la muncă.

Al vostru și al tuturor de bine voitor

MIRON

București, ziua Tuturor Sfinților 1938.

Preoții au citit această pastorală poporului adunat, în sala cea mare din comună, la cercurile pastorale.

Viața românească nouă prin tineretul educat al României-Mari

I. P. S. Patriarh Miron Cristea binecuvintează și îndrumează „Tinerimea Română"

Iubită tinerime română,

Am simțit în sufletul meu de părinte al neamului românesc totdeauna o adâncă bucurie, de câte ori am văzut adunat în jurul meu un număr mai însemnat de tineri. Căci un părinte sufletesc, un conducător al intereselor obștești, este mulțumit atunci, când are prilejul a da tineretului sfaturi pentru viitor, bune îndrumări și directive scoase din experiența anilor. Acum trebue să mărturisesc, că prezența voastră în acest palat al reședinței patriarhale este mai mult decât bine venită.

De ce?

Pentrucă niciodată ca acum împrejurările n'au cerut dela noi, conducătorii neamului, mai cu insistență de a ne îndeplini misia

I. P. S. Patriarh Miron Cristea, rostind cuvântarea inaugurală la deschiderea cursurilor, de la Universitatea din București, — după oficierea rugăciunii de începerea anului universitar.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

şi de a da îndrumări tineretului, pentru ca să le călăuzească paşii.

De câţiva ani încoace o parte din tinerimea noastră a apucat rasna, pe căi care — în general luat — nu corespund îndatoririlor şi chemării ei.

Unii dintre tinerii noştri dela Universisate şi alte şcoli superioare, sau liceu, au început să intre, înainte de vreme, în viaţa publică, voind să apuce înainte bătrânilor. Unii din ei s'au lăsat de carte, ne mai voind să asculte de nimeni, nici de părinţi, nici de dascălii lor şi îşi arogă prerogative de a vorbi înaintea bătrânilor, de a da directive şi de a conduce neamul.

Să fim bine înţeleşi, dragii mei.

In viaţa noastră publică s'au cristalizat — ca maxime călăuzitoare — două devize.

Prima: „România a Românilor!“. Nimic mai seducător, mai simpatic, mai de aprobat din partea fiecărui suflet de Român. Toţi avem convingerea, că orice firicel de iarbă creşte în glia românească din ţărâna udată cu sângele fiilor, părinţilor şi strămoşilor noştri. Faptul acesta este temelia care ne îndreptăţeşte ca noi să fim conducătorii în toate ramurile şi stăpânitorii pământului nostru în vecii vecilor! Căci noi şi numai noi Românii am întemeiat această ţară, desigur cu ajutorul lui D-zeu şi sprijinul popoarelor nouă amice şi aliate, de dorinţele cărora — când le găsim justificate — avem datoria morală a ţine cont.

Dar, o mică corectură.

Românii sunt un neam cu o mare omogenitate. Vechiul Regat era un Stat mic, dar curat român. Războiul de întregire a neamului însă a dus la „arondarea“ ţării, cum spun Transilvănenii — şi a câtorva milioane de oameni, cari au pe pământul nostru un trecut istoric şi tradiţiile lor, dar cari nu sunt Români şi nici n'au credinţa noastră. Dar în măsura, — în care îşi vor asimila interesele lor cu ale noastre, şi vor contribui sincer la susţinerea ţării, — au dreptul de a-şi desvolta limba, religia, cultura, etc., şi să trăiască frăţeşte cu noi Românii pe acelaş pământ.

Noi Românii le-am şi dat acestor minorităţi drepturi ca aproape nicăieri în lume, fără nici o intervenţie externă. Cu luarea în consideraţie a drepturilor justificate ale minorităţilor istorice — menţinem principiul: România a Românilor! Cu asta trăim, cu asta murim, respectând drepturile minoritarilor.

A doua lozincă izvoreşte oarecum din prima. Dar trebue o explicare: Noi Românii nu suntem şovinişti, nici ca neam, nici ca biserică. Eu constat aceasta ca un bătrân cu multă experienţă. Puţini din fruntaşii ţării noastre au trecut prin atâtea frământări cum am trecut eu. Din fiu de ţăran am devenit diacon, secretar, asesor, ieromonah, episcop, mitropolit, regent şi sunt patriarh şi prim-ministru; deci am ajuns la cea mai înaltă treaptă pe care-o poate râvni un pământean şi în cursul acestor slujbe am putut să observ multe şi să trag concluzii logice.

Astfel constat că de exemplu din punct de vedere naţional, noi nu numai că nu suntem intoleranţi, ci deadreptul *indolenţi.*

La fel şi în cele religioase.

Noi n'avem nevoe să vină de peste hotare emisari ai intereselor străine, să-şi impună voinţa în anumite puncte de vedere şi să spună că noi închidem cel puţin câteva zeci de biserici ale cultelor minoritare pe zi.

La noi nu există un cult istoric care să nu fie favorizat cel puţin cu 50%, ba şi chiar cu 100% mai mult ca biserica noastră dominantă.

Suntem foarte toleranţi şi toleranţa este aşa de mare, încât ne neglijăm interesele noastre bisericeşti, naţionale şi culturale. Dar toleranţa şi indolenţa noastră nu mai pot merge aşa de departe, fără a ne periclita însuşi viitorul şi caracterul românesc al ţării.

După război mai ales ne-au năpădit multe lifte, mulţi străini — evrei, în aşa număr că nu mai putem suporta pe trupul nostru atâţia paraziţi, cari ne istovesc forţele. Şi aceasta n'o spun eu, ci datele statistice, matematice. Sunt instituţii, întreprinderi, ocupaţii, unde 50, 60, 70, 90 şi chiar 95% dintre beneficiari sunt străini; iar noi Românii, slugile lor, în propria noastră ţară. Se impune deci o revizie a celor cari au cotropit ţara, mai ales după războі. Şi se impune aceasta nu ca o intoleranţă, ci ca o bază a existenţei noastre şi a ţării noastre.

Străinii aceştia, intraţi în ţară prin fraudă, corupţie, încetăţeniţi tot aşa, trebue revi-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

zuiţi şi trimişi să-şi facă o ţară a lor. N'avem datoria a-i purta în spatele nostru.

Iată două maxime, două devize, sub paväza cărora vrea să acţioneze o parte din tineretul nostru. Dar o mare parte a tineretului a fost indus în eroare, neştiind că conducătorii lor s'au pus în servicii streine, în serviciul unor scopuri nepermise, pe care le descoperă abia acum Statul. Au început a practica violenţa, până la crimă, lucruri în afară de firea etnică a Românului. Astea-s mijloace nepermise, ne-necesare, chiar periculoase pentru viitorul Statului.

In alte ţări unde cele două devize au fost aplicate, conducătorii bătrâni s'au bucurat de toată consideraţia şi stima celor mai tineri.

Şi acum câteva directive:

Veniţi aici, la mine, constat abia, că nu este instituţie mai necesară în aceste împrejurări, decât organizaţia voastră, care vă adună în fiecare an de pe plaiurile ţării, la Bucureşti, pentru ca să rivalizaţi nu în neascultare de părinţi şi profesori, ci să arătaţi care dintre voi este mai bine pregătit în şcolile pe care le urmaţi.

Deci e bine să daţi ascultare bătrânului-tânăr conducător al vostru, căruia n'am cuvinte să-i mulţumesc pentru munca sa. Rămâneţi ceeace sunteţi. Hărnicia, ascultarea şi energia s'o cheltuiţi în şcoli, s'o sorbiţi din gura profesorilor tot duhul dragostei faţă de Tron, ţară, biserică şi şcoală; să adunaţi toate cunoştinţele necesare pentru viaţă, ca atunci, — când veţi fi pregătiţi şi maturi, — să intraţi în viaţa practică şi să îndepliniţi cu succes, fiecare, rolul pe care vi l-a dat Dumnezeu.

I. P. S. Patriarh, după cercetarea Internatului teologic „Radu Vodă" din Capitală

Şi acum un sfat final: să rămâneţi în cadrele de a învăţa şi asculta până la 21—24 ani, având misiunea: studiu, cărţi, învăţătură, în cadrul unei educaţii religioase, căci toată viaţa neamului nostru este strîns legată de întreaga noastră tradiţie naţional-bisericească de atâtea veacuri. Sufletul românesc este ca o pânză: cultura, religia, este bătătura, iar toate celelalte, etnicul cu calităţile sale, sunt urzeala; dacă se desface ceva din ele, se desface tot, fiindcă sunt strâns legate în tot trecutul nostru.

După bacalaureat, în universitate, etc., să fiţi sârguitori, căci cartea este prima voastră

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

datorie. Eu am făcut 7 ani de studii universitare, superioare, studiind nopţi întregi, ca să adun cunoştinţele, de care atât de cu succes m'am folosit în carierele mele de dascăl, consilier, episcop, mitropolit, patriarh, regent sau acum prim-ministru, făcând faţă îndatoririlor multiple. Inchinaţi-vă studiului şi Dumnezeu vă va ajuta.

Un mare pedagog, Jules Simon, spunea: „Poporul acela va fi cel dintâi în lume,care va avea cele mai multe şi mai bune şcoli“. Dar şcoală nu este numai aceia care te învaţă carte, care duce întreg tineretul unui neam numai spre slujbe, funcţionarism, căci dacă tendinţa asta se generalizează, atunci se realizează maxima cunoscută: „cu gramatica ajungi adesea la nimica“. Nouă ne lipseşte şcoala vieţii. La Iaşi trăia un bătrân poet Naum, mort nebăgat în seamă, fiindcă a fost copleşit de talentul lui Eminescu. In poeziile lui are gândiri minunate. „Lumea este şcoala cea mare“, zice el, cu drept cuvânt; restul este adesea ori gramatică şi nimica. Noi cei mari vedem zilnic, că ne lipseşte şcoala practică. Avem gimnazii şi licee prea multe, care pentru viitor prezintă un adevărat pericol, întrucât tineretul nostru întreg tinde să ajungă la diplomă, ca să devie bugetivor. Politica partidelor a adus foarte mulţi clienţi în birouri şi i-a făcut funcţionari bugetivori, cari sug bugetul şi nu putem împlini alte nevoi de stat. Avem un leghion întreg de trebuinţe, pe care nu le putem acoperi: drumuri, sănătate etc. Mă doare inima când văd câte necazuri bat la poarta preşedinţiei şi nu se pot satisface. Dacă n'am avea vre-o 200 000 de funcţionari în plus, am face minuni. Continuând situaţia aceasta devenim un neam de rozători ai bugetului. Mulţi consumă şi produc puţini.

Să venim deci şi la şcoala practică a vieţii, cum zice Naum; şi să scoatem absolvenţi ai şcoalelor, care sunt ateliere productive, nu de consumaţie. Să avem meşteşugari în toate cele 17—18 mii de comune. Meşteşugarii buni sunt azi adevăraţii domni.

Eu aveam o mătuşă săracă. Ş'apăi când am vrut să-i dau copiii la meşteşug ca să le asigur un viitor cinstit, a plâns cu hohote, spunând că vrea aă-i facă domni cu şcoală. S'au prăpădit toţi de sărăcie.

In clasa de mijloc burgheză a ţării este forţa neamului nostru. Nu râvniţi toţi la domnie, că prăpădim ţara şi neamul. Cei care sunteţi înzestraţi în mod deosebit, ridicaţi-vă cât mai sus prin studiu şi ştiinţă; alţii însă fie şi cu bacalaureatul, să facă întocmai ca Saşii, să meargă să muncească la tabără, a elier, devenind meşteşugari, negustori cu venituri bune. Să vă dau un exemplu:

Părinţii mei erau văzuţi rău de Unguri, cari le-au distrus casa. Intr'o zi văd că vine tata cu traista'n băţ la Caransebeş, unde eram epsicop, şi-mi spune acest lucru. Le-am zidit apoi împreună cu o soră a mea altă casă nouă, de zid, dar toţi meşteşugarii au fost numai Unguri şi Saşi: nici un Român meşteşugar n'am găsit. Toate sutele de mii au intrat în punga străinilor. Asta este o neoiobăgie periculoasă.

Străinii, cari şi-au dat seama de importanţa meşteşugului şi a comerţului, sunt cei cari ne copleşesc şi cruţările pe care le avem le dăm lor, căci noi n'avem meşteşugari. Am ajunş ca nişte salaori, cari dăm Sâmbăta străinilor tot câştigul muncii noastre de o săptămână. Este o nouă iobăgie, mult mai mizerabilă ca cea veche în Transilvania, unde Românul da nobilului maghiar 1|10 din munca lui.

Deci unii carte şi alţi meşteşug, ocupaţii practice, cu care să putem executa lozinca: România a Românilor. Alt exemplu: D. Malaxa a făcut o fabrică pentru ţevi de oţel. Pentru meseria aceasta de oţel mai rafinată n'a putut găsi meşteşugari mecanici români şi a fost silit să aducă străini tocmai dela Paris, cari sunt plătiţi cu şi de trei ori mai mult, decât salariul unui inginer dela aceeaşi fabrică, cu studii înalte. Iată, ce bine se plătesc anumiţi meşteşugari bine pregătiţi. De 4—5 ori mai bine decât mulţi directori de birou.

Nu este o ruşine a munci. Munca este o virtute, fie că cioplești cu barda, fie că mânueşti condeiul.

Sfatul meu este să rămâneţi elevi, ascultând pe părinţii şi profesorii voştri, nu aşa cum fac unii, cari o apucă pe căi greşite. Iubiţi-vă şi respectaţi-vă părinţi. Imi aduc aminte de marele Ionel Brătianu cum s a smirnă în faţa mamei lui, Pia Brătianu, ori de câte ori o vedea şi nu ieşea din cuvântul ei.

Şi eu am avut fericirea să consider pe mama mea ca autoritatea cea mai mare

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

pentru mine în viaţă. Fără sfatul ei nu am făcut nimic. Binecuvântarea părinţilor te ajută să te sui pe scara vieţii sus de tot. Ascultaţi deci de părinţii şi de dascălii voştri.

Sorbiţi toate cunoştinţele lor; şi la vreme să aplicaţi în viaţă ca dintr'un rezervor de arme sufleteşti. Fiţi disciplinaţi; aveţi răbdare de a munci şi a sta în disciplină aspră sub paza celor mai mari, până ce bunul Dumnezeu va rândui să intraţi pregătiţi în viaţa socială.

In fine vă mulţumesc că aţi venit aici şi accentuez că v'am dat sfaturi, porunci chiar, pe care e bine şi pentru voi şi pentru ţară să le ascultaţi şi să le îndepliniţi

CRONICA EXTERNA

VIZITA ÎN POLONIA

Cuvântarea domnului Preşedinte al Consiliului de Miniştri al Poloniei, Slowoj Skladkowski, la dejunul oferit în cinstea I. P. S. Patriarh, dr. Miron Cristea, la Varşovia 21 Mai 1938

Sanctitate,

Vă adresez aceste cuvinte de bun venit cu o bucurie deosebită, fiindcă în calitatea mea de Preşedinte al Consiliului de Miniştri al Poloniei, eu nu fac altceva decât să continui o veche tradiţie de 20 de ani, de a primi şi saluta pe pământul Poloniei pe scumpii noştri OASPEŢI ROMÂNI.

Sentimentul acesta de bucurie se măreşte când e vorba de persoana Sanctităţii Voastre, cu alte sentimente de un caracter cu totul special. E faptul că noi avem onoarea de a saluta azi, în Sanctitatea Voastră, nu numai pe şeful guvernului unei naţiuni amice şi aliate, dar şi pe acela al Bisericii ortodoxe române, mare slujitor al lui Dumnezeu şi un patriot înfocat care vizitează pe Mitropolitul Bisericii ortodoxe autocefale din Polonia.

Intreaga Polonie nu încetează de a urmări, cu adâncă bucurie şi cu o sinceră admiraţie efortul măreţ al marei Naţiuni amice. Naţiunea aceasta făcând progrese în toate domeniile sub egida Majestăţii Sale Regelui Carol al II-lea, ajutat în opera Majestăţii Sale de Sanctitatea Voastră, constituie un factor de pace de o importanţă capitală în această parte a Europei. Naţiunea Polonă având multe aspiraţiuni comune cu Naţiunea Română

I. P. S. Patriarh Dr. Miron Cristea, înconjurat de I. P. S. Mitropolit Dionisie al Poloniei, I. P. S. Visarion al Bucovinei şi oficialităţile poloneze, merge să depună o coroană la mormântul eroului necunoscut din Varşovia

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

apreciază foarte mult toate manifestările de colaborare şi crede în mod ferm în utilitatea şi avantajul acestor colaborări pentru ambele state Şederea Sanctităţii Voastre în Polonia constituie mărturia cea mai strălucită a măsurii alianţei noastre. Lucrul acesta constituie o probă în plus că eforturile noastre pozitive având ca scop fericirea şi binele ambelor noastre popoare amice, sunt paralele şi concordante. Ridic paharul meu în sănătatea Majestăţii Sale Regelui Carol al II-lea, în sănătatea Sanctităţii Voastre, precum şi pentru prosperitatea şi fericirea Naţiunii Române.

VIZITA I. P. S. PATRIARH ÎN ANGLIA

Rostul de căpetenie al vizitei în Anglia a Innalt Prea Sfinţitului nostru neobosit

I. P. S. Patriarh Miron, înconjurat de Inalţii prelaţi şi profesori teologi anglicani, vizitând institutul asociaţiei ortodoxe-naţionale a femeilor române din Capitală

Patriarh Miron, a fost acela de a se verifica la faţa locului care sunt în privinţa revenirii Bisericii anglicane la matca veche a Bisericii ortodoxe, vederile capului Bisericii, ale Episcopilor, ale fruntaşilor clerici şi ale intelectualilor credincioşi. Asemenea înalte scopuri ar trebui să formeze atribuţiunile sale principale de patriarh şi — în interesul lor — datoria Bisericii ar fi să-l uşureze de toate frământările mărunte administrative pentru care trebuesc găsite alte organe.

Biserica noastră nu e o instituţie închegată numai în cercul intereselor interne, oricât de importante ar fi ele, ci trebuie să iasă în lumea largă, şi — sub stindardul doctrinei sale ortodoxe, în toată curăţenia ei apostolească şi sobornicească, — să facă şi misionarism în măsura în care e posibil.

Cazul nostru este bine venit, căci Biserica anglicană caută ea însăşi căile de re-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Cu prilejul vizitei la Londra, I. P. Sfinţiile Lor Patriarhul Miron al României şi primatele Angliei Cosmo Lang care poartă pe piept şi crucea şi engolpionul ortodox bizantin

Fotografie în curtea „Colegiului universităţii din Cambridge, Sfânta Maria Magdalena“.
Rândul de jos: Arhimandritul stv. Juliu Scriban, Sir Stephen Gaselee, I. P. S. S. Patriarhul Miron, P. S. Episcop Andreĭ al Aradului şi Pr. Fl. Gâldău.
Rândul de sus: Medicul profesor universitar din Iaşi dr. Popa, d. Ciotori, ataşat de presă al României, vicerectorul Universităţii din Cambridge, canonicul Douglas, preotul Gogu Antal şi Protoiereul Sharp.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

venire şi este deabinelea cuprinsă în curentul acestei mişcări. Ar fi deci o crimă împotriva doctrinei noastre ortodoxe dacă am sta nepăsători şi nu am încerca să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a uşura apropierea şi revenirea la staulul comun a unei aşa de fruntaşe Biserici, cum e cea anglicană.

Deci să dăm mulţămită lui Dumnezeu că Patriarhia română a ajuns să continue şi să dea avânt acestei misiuni a Bisericii ecumenice prin personalitatea şi acţiunea Patriarhului nostru în Anglia, care a lăsat pretutindeni cele mai excelente impresii şi unanime simpatii, atât în cercul conducătorilor de stat şi ai Bisericii, cât şi marelui public englez prezent în Biserici, la recepţii şi garden-partyuri. Dela sosirea sa — 28 Iunie — şi până la plecare — 8 Iulie 1936 — a fost obiectul atenţiunii generale. Primirea mai mult decât cordială şi deosebita atenţiune ce i s'a arătat în tot timpul vizitei sale, trebue să ne bucure pe toţi câţi dorim înălţarea naţiunii şi a Bisericii române în faţa popoarelor şi ţărilor latine şi prezentarea lor în o mai bună lumină decât cum sunt văzute în multe părţi.

ORTODOXISM PESTE HOTARE

Biserica românească din Paris a îmbrăcat, zilele acestea, vestmintele alese ale sărbătorilor mari.

Trei copii, — doi băieţi gemeni şi o fetiţă de şase ani, au primit botezul creştinismului ortodox. Toţi trei sunt fii ai renumiţilor scluptori d-na şi d. Lavrillier din Paris.

I. P. S. Patriarh Miron, la Capela ortodoxă română din Paris, ascultând serviciul religios

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

I. P. S. Patriarh Miron Cristea, vizitând centrele patriarhale din Orientul ortodox, înconjurat de clerul şi oficialităţile din Cairo.

https://biblioteca-digitala.ro / https://basilica.ro

Mama lor, o vrednică romancă, a înțeles ca chiar peste hotarele pământului natal, odraslele sale să fie crescute în legea străbună.

Tatăl lor, deși francez, este un fervent admirator al românismului și al ritualului ortodox.

Câți dintre acei cari au vizitat expoziția internațională a anului trecut la Paris, nu au admirat acel „grup dacic“, acea alegorie cu temă străbună, scluptată de mâna maestrei sculptorițe Lavrillier-Ceziceanu?

Copii lor n'au aparținut până în prezent în mod real nici unei biserici. Crescuți în spiritul ortodox, — religiunea mamei — cât și în cel catolic — religiunea tatălui — ei au sfârșit prin a cere singuri botezul în ortodoxie.

Numele ce li s'au dat sunt un simbol: Maria, Carol și Alexandru.

Nași au fost d-șoara Elena Văcărescu, marea poetă și neobosita ambasadoare a intereselor noastre, cât și atașatul militar, d. colonel Potopeanu.

Părintele Eugen Laiu, superiorul bisericii române din Paris, nu poate decât să fie mulțumit sufletește, că la turma Prea Cuvioșiei Sale și-a adăogat alte trei ființe pe care a știut să și le apropie cu inima caldă de care s'a slujit, cât și prin tenacitatea cu care le-a catehizat zi de zi, contra tuturor piedicilor din afară, pe care, ușor de înțeles, le-a avut din destul.

Trei îngerași îmbrăcați în alb de zăpadă s'au coborît în cristelnițele nou pregătite pentru primirea lor în biserica de pe strada St. Jean de Beauvais. Trei îngerași cari vor deveni arhangheli neînfricoșați, apărători ai românismului și ortodoxismului în străinătate.

Cei din țară să nu-și uite că încă trei frați s'au adăogat la numărul milioanelor lor, iar granițele și depărtările nu vor fi în stare să stăvilească sentimentele și credințele ce-i unesc: pentru aceiași biserică ortodoxă, pentru aceiași Românie pe veci unită.

*

O asistență aleasă a dat ceremoniei un fast deosebit.

In afară de prietenii francezi ai familiei Lavrillier, colonia românească a fost prezentă, putând remarca în afară de personalul bisericii în frunte cu Arhimandritul Eugen Laiu, și o aleasă asistență.

V. B.

TELEGRAMA

Sanctității Sale

Dr. Miron Cristea

Patriarh al României

Președintele Consiliului de Miniștri

Sanctitatea Voastră,

Pătrunși de un sentiment de adâncă mulțumire pentru deosebita atențiune pe care Sanctitatea Voastră a manifestat-o față de Facultatea noastră de Teologie prin vizita făcută acestei Facultăți cu ocazia trecerii Sanctității Voastre prin Cernăuți, — membrii Consiliului Facultății noastre, întruniți în ședință solemnă în ziua de 28 Mai a. c., au hotărît în unanimitate a exprima Sanctității Voastre adânca lor recunoștință pentru această onoare.

Trecerea Sanctității Voastre pe la această Facultate, precum și sfaturile părintești, izvorîte din inima iubitoare a părintelui venerat, și-au găsit ecou atât în inimele profesorilor, cât și în cele ale tineretului universitar dela această Facultate.

Aducând pe această cale mulțumirea noastră profundă, Vă rugăm, Inalt Prea Sfințite Stăpâne, să binevoiți a primi încredințarea întregului nostru devotament și a întregei noastre dragoste și venerațiuni.

Cu fiască supunere
Decan, V. LOICHIȚA

SUMARUL:

O viață în serviciul Evangheliei și al Neamului . . . .
Omagierea I. P. S. Patriarh Miron Cristea, de către clerul ortodox român (Circulara adresată preoțimei).
Personalitatea I. P. S. Patriarh D. D. Dr. Miron Cristea ilustrată cu date biografice și cuvântări rostite . .
Cuvintele profetice din 1894 ale studentului Ilie Cristea . . . . .
Naționalismul neînfricat al episcopului Miron Cristea de Caransebeș
Mitropolitul Primat Miron Cristea .
Inălțarea la treapta de Patriarh . .
I. P. S. Patriarh chemat la treapta de Președinte al Consiliului de Miniștri. Cuvântarea rostită . . . .
Proclamarea către țară pentru pace și unire . . . .
Munca în lumina Evangheliei . . .
Educația sănătoasă a tineretului român

CRONICA EXTERNA

Din Polonia. — Din Anglia. — De la Paris. Telegrame.

C. 159 — TIPOGRAFIA SFINTEI MÂNĂSTIRI CERNICA - ILFOV

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro